

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

2
δεκεμβρης 84
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ &
ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟ
ΜΟΝΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΥΠΟ-
ΣΧΟΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑ-
ΚΥΚΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟ-
ΝΤΟΣ...

ΣΑΝ ΜΟΝΗ ΔΥΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΛΥΣΗ ΠΑ-
ΡΑΜΕΝΕΙ...

Η ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙ-
ΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΠΟΥ ΑΝΑΤΡΕ-
ΠΕΙ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ...

ΚΑΙ ΕΝΟΠΟΙΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ Ο,ΤΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΑΥΤΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΖΕ.

Το ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ μετά την "αποτυχία της εσωτερικής πάλης για την ομοιογενή έκφραση της ομάδας" (Βλ. Τεύχος 1) που αποτέλεσε τον πυρήνα δημιουργίας του Αναρχικού Γραφείου Πληροφόρησης, περιήλθε ουσιαστικά και τυπικά στα "χέρια" της ομάδας που έβγαλε το περιοδικό "Μαύρο και Κόκκινο".

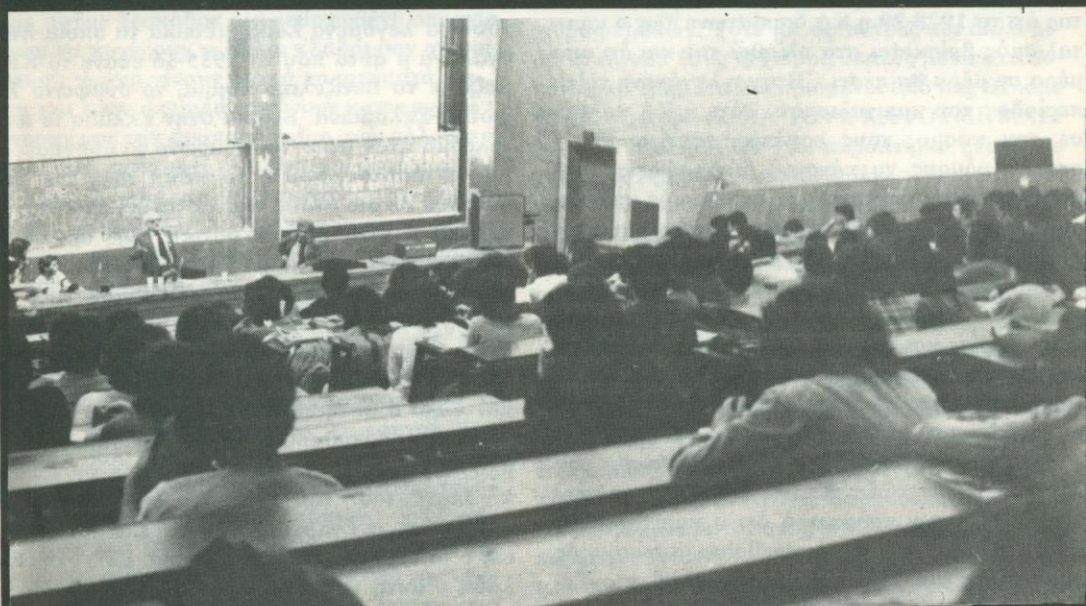
Δεν θα αποδώσουμε αλλά ούτε και θα αναλάβουμε ευθύνες στο "γιατί" της αποτυχίας. Από τη δικιά μας σκοπιά γνωρίζουμε τι έφταξε και τι ακόμη φταίει. Δεν απαντούμε προφορικά ή γραπτά γιατί ακόμη δεν απαντήσαμε στη ΠΡΑΞΗ. Αλλά αφού η Αναρχική Ομάδα Νέων το θεώρησε σκόπιμο περμένουμε, καίτοι διαφωνούμε με τις επικρίσεις της και την σιγουριά της, με αναρχική ειλικρίνεια να αποδείξει, πιότερο στον εαυτό της, με συνέπεια και επί του πρακτέου τους στόχους της.

Στο τεύχος αυτό δεν υπάρχουν "προσωπικά" κείμενα και πρώτοι απ' άλλους αναλαμβάνουμε την ευθύνη γιαυτό. Δεν μπορούμε πάντα να ξεπερνάμε τα εμπόδια που συναντάμε στην καθημερινή μας ζωή και δράση.

Στο επόμενο τεύχος ετοιμάζουμε μια "βόμβα" στην καρδιά της Σοβιετικής Ένωσης.

Η εκδοτική ομάδα ορίζει σαν υπεύθυνο αυτού του τεύχους τον Μπουχορικό Μιχάλη. Η προσωρινή μας διεύθυνση είναι : ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 10586, 54110 Θεσσαλονίκη

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΠΕΤΑΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΤΑ ΤΟ ΛΟΓΟ

Ολόκληρη η ομιλία που
έγινε στο Αμφιθέατρο
του Πολυτεχνείου με
πρωτοβουλία της
ομάδας του Αναρχικού
Γραφείου
Πληροφόρησης

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΑΗ ΚΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Σύντροφοι και συντρόφισσες (χειροκροτήματα).

Εργάτες του μυαλού και του πνεύματος. Δεν θα σας μιλήσω θεωρητικά γιατί δεν είμαι θεωρητικός, είμαι εργάτης. (το ακροατήριο ξανά χειροκροτεί). Οι γραμματικές μου γνώσεις δυστυχώς είναι λίγες, ο καπιταλισμός δεν μ' άφησε να βγάλω ούτε το δημοτικό.

Θ' αρχίσω απ' την ανασκόπηση της πολιτικής κατάστασης του 1928-29 και θα μιλήσω γενικώς για την τακτική της ΚΔ (Κομμουνιστική Διεθνής), τα ζικ-ζακ τα οποία έκανε κάθε φορά για τις διαπιστώσεις για την πτώση του καπιταλισμού. Πρέπει να έχετε υπόψιν σας και πρέπει να διαβάσετε την ιστορία του εργατικού κινήματος ότι το 1928-29 η ΚΔ διαπίστωνε πως ο καπιταλισμός βρίσκεται στα ολίσθια του και ότι από μέρα σε μέρα θα πέσει. Ήταν η λεγόμενη τρίτη περίοδος του καπιταλισμού. Τότε η ΚΔ καλούσε τον κόσμο, τους εργάτες, τους αγρότες, στους δρόμους να κάνουνε διαδηλώσεις, ένοπλες διαδηλώσεις γιατί ο καπιταλισμός από στιγμή σε στιγμή πέφτει. Αυτή η αξιοθρήνητη πολιτική σε μια κατάσταση που ακριβώς είχαμε πτώση του εργατικού κινήματος είχε σαν αποτέλεσμα να στείλει πολλούς αγωνιστές στα νησιά στις εξορίες και ακριβώς να αποδειχθεί στο τέλος ένα μεγάλο μηδενικό. Έτσι όλα τα κομμουνιστικά κόμματα σε όλη την Ευρώπη, σε όλο τον κόσμο είχαν τα ανάλογα θύματά τους.

Φθάνουμε στο 1930-31 με την άνοδο του Χίτλερ στη Γερμανία. Κι ενώ η ΚΔ είχε την πολιτική, είχε την προοπτική ότι ο καπιταλισμός είναι ώριμος να πέσει, ανεβαίνει ο φασισμός κρατώντας μια αξιοθρήνητη πολιτική στο Γερμανικό ζήτημα. Αντί λοιπόν να κάνει (η ΚΔ) το ενιαίο μέτωπο με την σοσιαλδημοκρατία, τους αποκαλούσε σοσιαλφασίστες. Η σοσιαλδημοκρατία ήταν τότε πανίσχυρη και έπερνε 10-15 εκατ. ψήφους εκλογικούς, το δε ΚΚΓ έπερνε 3,5 εκατ. και ο Χίτλερ μόλις 1 εκατ. Τότε η κόκκινη συνδικαλιστική διεθνής με τον Οζόλφσκν επικεφαλής διεπίστωνε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε ενιαίο μέτωπο με τη σοσιαλδημοκρατία διότι είναι σοσιαλφασίστες, οι δε αρχαιομαρξιστές αρχαιοφασίστες, οι δε τροτσικιστές τροτσικοφασίστες. Έβλεπε, να πούμε, πανφασισμό παντού. Κι έτσι υπάρχει εκείνο το περίφημο του Τρότσκι που λέει το εξής στο βιβλίο του "και τώρα", για το ενιαίο μέτωπο: Όταν ο Χίτλερ οδηγούσε τα ζώα στο σφαγείο

-εννοούσε τον Χίτλερ χασάπη- είπαν τα βόδια μεταξύ τους. Παιδιά έρχεστε να ενώσουμε τα κέρατά μας να κουτουλήσουμε το χασάπη, που μας πάει στη σφαγή; και πετάγεται τότε ο Μαβουίλσκι και λέει ότι είστε σοσιαλφασίστες. Έτσι και τα παιδιά του κόμματος των σοσιαλδημοκρατών με τα παιδιά των κομμουνιστών σαν σοσιαλφασιστόπαιδα. Κι έτσι η πολιτική του σοσιαλφασισμού έφερε τα ολέθρια αποτελέσματα αφήνοντας να ανεβεί ο Χίτλερ στην εξουσία. Είναι γνωστά όλα αυτά τα πράγματα, καταστράφηκε το εργατικό κίνημα, αποκεφαλίστηκε όλη η εργατική τάξη της Γερμανίας και εξαπλώθηκε ο φασισμός σ' όλη την Ευρώπη.

Αυτά τα ζικ-ζακ της γραφειοκρατίας είχαν σαν αποτέλεσμα, μετά απ' αυτή την αρνητική πολιτική για το ενιαίο μέτωπο των εργατών, να πέσουν εντελώς στην αντίθετη πολιτική, να κάνουν τα λεγόμενα λαϊκά μέτωπα τα οποία ήταν ανάλογα μ' αυτά που το 1935-36 έκανε το ΚΚΕ μαζί με το Βενιζελικό κόμμα, το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα. Βέβαια στην Ελλάδα το αποτέλεσμα ήταν αυτό το σύμφωνο να οδηγήσει σε μια κατάσταση, που η εργατική τάξη ενώ βρισκότανε σε μια άνοδο επαναστατική το 1936, να αποκεφαλιστεί, διότι η αστική τάξη άρχισε να καταλαβαίνει, ότι πλησιάζει ο 2ος παγκόσμιος πόλεμος κι έπρεπε να είναι προπαρασκευασμένη για να αντιμετωπίσουν την νέα κατάσταση. Η αστική τάξη λοιπόν δημιούργησε μια κατάσταση η οποία ήταν απελπιστική για το εργατικό κίνημα. Αλλά σ' αυτή την ίδια περίοδο που τα λαϊκά μέτωπα προσπαθούσαν να αντιδράσουν στην εκλογική νίκη του φασισμού, έχουμε την ισπανική επανάσταση του 1936 που στην Καταλωνία οι εργάτες, οι αναρχικοί κυρίως, επικρατούν και επί 6 μήνες παίρνουν την εξουσία. Εδώ στην Ελλάδα σ' αυτή την ίδια περίοδο μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ξεσπούν τα γεγονότα της 9ης Μάη, που κυρίως για αυτά περισσότερο θα μιλήσω και που τα έζησα άμεσα και που είμαι ένας από τους κατηγορούμενους και υπεύθυνους για τα γεγονότα αυτά της 9ης Μάη.

Ξεσπούν τα γεγονότα αυτά και είχαν σαν αποτέλεσμα να "φέρουν" μετά την δικτατορία του Μεταξά. Θα σας πω μερικά λόγια για το πως ξέσπασαν τα γεγονότα αυτά. Την περίοδο αυτή είπαμε ότι άρχισε η εργατική τάξη μετά την άνοδο του Χίτλερ να αναθαρρύνει και να αντιμετωπίζει το φασισμό κατά κάποιο τρόπο. Νόμιζαν με τα λαϊκά μέτωπα ότι θα μπορούσαν να τον αποκρούσουν. Αλλά τα λαϊκά μέτωπα ήταν συνεργασία της αστικής τάξης, της άρχουσας τάξης με τα εργατικά κόμματα. Σ' αυτή τη

περίοδο κυρρήσεται μια απεργία. Ας δούμε λοιπόν πως αρχίζουν τα γεγονότα, δηλαδή την αφορμή των γεγονότων της 9ης Μαΐου. Κυρήσεται λοιπόν μια απεργία στο καπνεργαστήριο της **ΚΟΜΕΡΣΙΑΛ**. Οι εργάτες εκεί έβαλαν τα ζητήματά τους υπό διεκδίκηση και αφού απερίφθησαν έβγαλαν τις μαυροκόκκινες σημαίες τους και ζητούσαν συμπαράσταση απ'όλο το κόσμο, απ'όλη την εργατική τάξη. Τότε ακόμα ενώ το κόμμα (ΚΚΕ) στην 4η ολομέλεια είπε ότι η Ελλάδα θα γίνει αστικοδημοκρατική, οι εργάτες όμως ήταν διαπαιδαγωγημένοι πάνω σε μια άποψη επαναστατική. Δηλαδή τότε τα σωματεία όταν κυρήσσόταν μια απεργία συμπαραστέκονταν στα άλλα, κάναν εράνους και τελικά κατέβαιναν προς βοήθεια των απεργών, για να νικήσουν. Ήταν ακόμα η πολιτική της επέκτασης των απεργιών, όχι δηλαδή μεμονωμένες. Αν ας πούμε ξεσπούσε μια μεμονωμένη απεργία έπρεπε να κατέβουν κι άλλοι κλάδοι σαν συμπαράσταση για να γίνουν δεκτά τα αιτήματά τους. Έτσι και στην απεργία αυτή των καπνεργατών, εξήγησαν και την συμπαράσταση των άλλων εργατών. Και πράγματι οι άλλοι εργάτες κατέβηκαν στην απεργία για συμπαράσταση των εργατών της **ΚΟΜΕΡΣΙΑΛ**. Η απεργία εξαπλώθηκε και έγινε πανθεσσαλονική αν όχι πανελλαδική. Άρχισαν λοιπόν να συγκεντρώνεται ο κόσμος, να βγαίνουν διάφοροι ρήτορες να μιλάνε κλπ. Χωρίς να θέλω να περιαντολογήσω, όταν εγώ μιλούσα στην γωνία Βενιζέλου και Εγνατίας, εκεί που έχουν βάλει σήμερα το κενοτάφιο, το 6ο τμήμα που ήταν ανάκρου απ' τα λουτρά "Παράδεισος" που είναι σήμερα σαν μουσείο, έβαλε πυρ και σκότωσε κάπου πέντε εργάτες μεταξύ Αριστοτέλους κοντά στην κόκκινη εκκλησία και παραπάνω στην Βενιζέλου. Οι στρατιώτες που ήρθαννωρίτερα με ένα τάνκς δεν πυροβόλησαν. Οι περισσότεροι σκοτωμοί έγιναν από τους χωροφύλακες. Και έγιναν από τους χωροφύλακες γιατί αυτοί ήταν τόσο φανατισμένοι από την προηγούμενη πολιτική. Γιατί διαρκώς γινόταν απεργίες σ'όλους τους κλάδους και η χωροφυλακή ήταν και έφιππη. Με τις χατζάρες διέλυε τους απεργούς. Τώρα βέβαια έχουν τα ΜΑΤ, τις αύρες κλπ.

Εδώ θα ήθελα να σημειώσω κάτι για τους φοιτητές, και είναι τιμητικό γι αυτούς και την εργατική τάξη της Θεσσαλονίκης για μερικά γεγονότα προ των γεγονότων αυτών, όπου παΐξαν έναν ηρωικό ρόλο εδώ στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης.

Εδώ λοιπόν στο πανεπιστήμιο υπήρχε

ένας πρότανης (1932) λεγόμενος Αβροτέλης Ελευθερόπουλος, ο οποίος ερωτήθηκε, όταν μια φορά η χωροφυλακή έκανε επέλαση σε μια διαδήλωση των φοιτητών για να την διαλύσει, για το ποια ήταν η γνώμη που σχημάτισε κατά την σύγκρουση, και είπε επί λέξει τα εξής: "Τι να σας πω, είδα **ΑΛΟΓΑ ΕΠΙ ΑΛΟΓΩΝ** να εφορμούν **ΕΠΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ**".

Συνεχίζουμε λοιπόν για τα γεγονότα της 9ης Μαΐου. Αφού λοιπόν η αστυνομία σκότωσε τελικά περίπου 12 και είχε τραυματίσει άλλους 300, οι καμπάνες του Αγίου Δημητρίου και όλες οι εκκλησίες άρχισαν να βαρούν τα σημαντρά τους και ταυτόχρονα κατέβαιναν από όλες τις συνοικίες της Θεσσαλονίκης άντρες, γυναίκες και παιδιά. Όλη η Θεσσαλονίκη βρισκόταν σε αναβρασμό. Ήταν απερίγραπτος ο ενθουσιασμός του κόσμου και το μίσος του εναντίον των χωροφυλάκων. Τότε με τις πέτρες και άλλα μέσα κλείσαμε τους **χωροφύλακες** μέσα στα αστυνομικά τμήματα και ορισμένοι από μας θέλαμε να βάλουμε φωτιά **ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΨΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ** (το ακροατήριο ξεσπά σε χειροκροτήματα). Αποκλεισμένη ήταν και η γενική διοίκηση της Ασφάλειας. Και **ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ** τότε το ΚΚΕ ενώ ήταν στην αρχή υπέρ των απεργιών, όπως όλοι οι εργάτες, τώρα προσπαθούσε να κατευνάσει την εξέγερση, να την καναλιζάει και στο τέλος να την διαλύσει. Θέλω να διευκρινίσω ακόμη κάτι. Η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή αποτελείτο από τους γραμματείς των διαφόρων σωματείων. Εγώ ήμουν στην κλαδική επιτροπή του σωματείου των υποδηματεργατών. Τότε μέσα στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή παρουσιάστηκαν δύο φιλελεύθεροι βουλευτές, ο Ζάνας και ο Μαυροκορδάτος, γιατί όπως είπαμε ίσχυε τότε το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα. Άρχισαν λοιπόν οι βουλευτές αυτοί να ζητούν στην αρχή, ότι πρέπει να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα γιατί υπάρχουν άρρωστοι κλπ. Αλλά αυτοί άρχισαν ταυτόχρονα να επεμβαίνουν και σ'άλλα ζητήματα. Τότε ο γραμματέας των υφαντουργών Βασιλειάδης, που ήταν στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή είπε: "Τι ζητάνε εδώ οι βουλευτές της άρχουσας τάξης μέσα στην επιτροπή των εργατών; Δεν έχουν καμιά θέση εδώ". Και μες στις κλαδικές επιτροπές αντιδράσαμε ανάλογα, γιατί δεν είχαν καμιά θέση ανάμεσά μας αυτοί οι άνθρωποι του **ΙΔΙΩΝΥΜΟΥ**. Πρέπει να έχετε υπόψη σας, ότι το φιλελεύθερο κόμμα με τον Βενιζέλο και τον πατέρα του Α. Παπανδρέου εψηφίσαν το Ιδιώνυμο που βάσει αυτού ο Μεταξάς μας έστειλε εξορία. Κα-

ιδιώνυμο ξέρετε τι θα πει; Σου απαγορεύουν μέσα στο κεφάλι σου να έχεις επαναστατικές ιδέες, χωρίς και να τις εκδηλώνεις ακόμη. Συνέρχονταν τότε ο διοικητής και οι επιτροπές ασφαλείας και λέγαν: Ο Κώστας, ο Παύλος είναι επικίνδυνοι για την δημόσια τάξη. Στην εξορία! Εκτός κι αν έκανες δήλωση και μάλιστα αισχρή δήλωση. Γιατί όταν ήξεραν ότι βρίσκεσαι σε ορισμένα πόστα δεν αρκούσαν στην απλή δήλωση. Έπρεπε να γίνεις παλιάνθρωπος, να καταδώσεις τους συνεργάτες σου, ώστε αν όχι να σε κάνουν δικό τους άνθρωπο, της ασφάλειας, τουλάχιστο να σε ξευτελίσουν κυριολεκτικά και να σε κάνουν ένα ράκος. Και συγκεκριμένα, σ'έναν αρχαιομαρξιστή που είχαν πιάσει λέει ο διοικητής της ασφάλειας της εποχής εκείνης:

— Βρε, τι έχετε εσείς με τους σταλινικούς και μαλώνετε κάθε τόσο;

Του λέει ο αρχαιομαρξιστής:

— Έχουμε ορισμένες ιδεολογικές διαφορές.

Και του απαντά ο διοικητής:

— Βρε, αν ήσουν στη Ρωσία θα σου κόβαν το κεφάλι. Εμείς δεν σου κόβουμε το κεφάλι. Εμείς προσπαθούμε να σε κάνουμε δικό μας, κι αν δεν μπορέσουμε, θέλουμε να σε κάνουμε να μην μας ενοχλείς. Κι αν δεν μας ενοχλείς, θα σε αφήσουμε σε μια άκρη.

Πράγμα που δεν κάνει ο σταλινισμός. Εγώ είμαι εργάτης, προλετάριος, διωγμένος δύο φορές από την Μικρά Ασία, κι αυτό το φαινόμενο δεν το 'χω ξαναδεί και ξαναξήσει. Το φαινόμενο του σταλινικού πογκρόμ γινόταν ενάντια όχι μόνο στους αρχαιομαρξιστές, τροτσκιστές ή άλλους αντιπάλους τους, αλλά και στους ίδιους τους σταλινικούς που διαφωνούσαν με τη γραμμή. Έχω γνωρίσει 400-500 ανθρώπους που συνεργάστηκαν μαζί τους και σκοτώθηκαν από τους σταλινικούς. Θέλω να πώ, ότι η αστική τάξη κατά κάποιο τρόπο - όχι πως θέλω να την επαινέσω, όχι πως δεν σκοτώνει - καμιά φορά έχει καλύτερη πολιτική, σε αφήνει σε καμιά άκρη. Δυστυχώς όμως το ολοκληρωτικό καθεστώς της Ρωσίας δεν το κάνει. Και γι αυτό το καθεστώς, για το οποίο και εγώ αγωνίστηκα χρόνια, γιατί νόμιζα πως θα απελευθερώσει την εργατική τάξη έφτασα στο εξής συμπέρασμα.

"Με όλη αυτή την εμπειρία και με όλους αυτούς τους σκοτωμούς που έκανε ο Στάλιν, που καθάρισε τα δύο τρίτα της κεντρικής επιτροπής του Κ.Κ.Σ.Ε, καθώς και όλες τις μειονότητες που πήγαν στη Ρωσία, και κυρίως την γερμανική μειονότητα μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, πείστηκα και έμεινα όχι μόνο

επαναστάτης, αλλά και αντισταλινικός πάνω στο ζήτημα αυτό".

Κι έτσι ενώ ο κόσμος πίστευε ότι η Ρωσία είναι η χώρα που θα μας σώσει και θα μας ελευθερώσει - βέβαια δεν θα ήθελα να ήμουν κάποιος που να λέει κάτι τέτοιο - δυστυχώς σήμερα λέω πως εκεί ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΙΧΝΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ. Αν πρόκειται να κάνουμε ένα σοσιαλιστικό καθεστώς όμοια μ'αυτό που υπάρχει στη λεγόμενη Σοβιετική Ένωση, γιατί το "σοβιετική" έχει χάσει το νόημά του, πρέπει να κάνουμε γιαπωνέζικο ΧΑΡΑΚΙΡΙ καλύτερα, παρά να κάνουμε τέτοιο σοσιαλισμό (χειροκροτήματα).

ΠΩΣ ΑΝΕΒΗΚΕ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

Η δικτατορία του Μεταξά, αφού είδε την χρεωκοπία των πολιτικών κομμάτων και αφού με τη συναίνεση του ΚΚΕ είχε "στα χέρια της" το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη, και αφού προετομαζόταν ο πόλεμος, έπρεπε να αποκεφαλίζει το συνδικαλιστικό κίνημα και γενικά το πολιτικό κίνημα. Και δυστυχώς, μόλις είχαν ξεσπάσει τα γεγονότα, και η Θεσσαλονίκη ζήτησε την συμπαράσταση για την απεργία των δύο συννομοσπονδιών (γιατί τότε υπήρχε η λεγόμενη Ενωτική Γενική Συννομοσπονδία και η Συννομοσπονδία του Καλομοίρη, δηλαδή οι ρεφορμιστές), αλλά μέχρι να το συζητήσουν, πέρασαν 10 μέρες και η ορμή και η αγανάκτηση των εργατών ξεθύμανε.

Επιπλέον καλεί ο Ζέπος, ο στρατηγός του γ' σώματος στρατού σε μια συγκέντρωση και τους λέει: Παιδιά, πρέπει να ησυχάσετε. Να πάτε στα σπίτια σας διότι θα τιμωρηθούν οι ένοχοι και θα δικαιωθούν τα θύματα. Την ίδια γνώμη είχε και ο βουλευτής του ΚΚΕ, ο Σινάκος Μιχαήλ, ο οποίος είπε ότι πρέπει να έχουμε επιποσύνη στα λόγια ενός ανώτατου αξιωματικού που θα λύσει αυτά τα προβλήματα, γιατί θα πρέπει να πάτε στα σπίτια σας και να διαλυθείτε. Και έτσι, μια ηρωική εξέγερση έσβησε χωρίς η Θεσσαλονίκη να αποκτήσει τίποτα.

Όταν έγιναν οι κηδείες και θάφτηκαν τα 12 φέρετρα, εκτός από κείνο που θάφτηκε χωρίς από μια οικογένεια, οι χωροφύλακες δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα γιατί ήταν κλεισμένοι μέσα στα τμήματα. Έτσι έφεραν στρατιώτες, αλλά δυστυχώς για αυτούς οι στρατιώτες ήταν μέσα από τη Θεσσαλονίκη και συναδελφώθηκαν με τον κόσμο, αγκάλιασαν τον κόσμο και ο κόσμος αγκάλιασε τους στρατιώτες. Είναι αξιέπαινα τα στρατευμένα παιδιά της Θεσσαλο-

νίκης που έδωσαν αυτό το παράδειγμα. Βλέποντας αυτό οι διοικητές πανικοβλήθηκαν, το δε ΚΚΕ περίμενε (!) να δικαιωθούν τα αιτήματα. Η απεργία δεν γίνεται τελικά και έτσι χάθηκε μια ηρωϊκή κατάσταση που υπήρχε στην Θεσσαλονίκη.

Όλα αυτά η αστική τάξη τα είδε, και φοβότανε να μην συνεχιστεί και στην Ελλάδα η Επανάσταση της Ισπανίας, η οποία βρισκόταν ακόμα σε εξέλιξη. Γιατί οι Δημοκρατικοί είχαν νικήσει στην Καταλωνία, και ακόμα η Μαδρίτη δεν είχε πέσει, παρόλο που έγινε πραξικόπημα στην Ισπανία και ο Φράνκο σήκωσε κεφάλι. Έτσι χιλιάδες εθελοντές απ' όλη την Ευρώπη πήγαν στην Ισπανία. Απο δω δυστυχώς πολύ λίγοι ναυτεργάτες πήγαν. Οι περισσότεροι δεν μπορούσαν να πάνε γιατί είχε κηρυχτεί δικτατορία. Κι έτσι χάθηκε μια ηρωϊκή περίοδος. Επιπλέον πλησίαζε ο πόλεμος και ήρθε κανονικά, η δικτατορία αφού της είχαν ανοίξει με την πολιτική του ΚΚΕ τον δρόμο, μια και δεν μπορούσαν να παραβιάσουν το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη το οποίο είχαν υπογράψει. Έτσι βγήκε ο Μεταξάς χωρίς να έχει καμία αντίσταση, και μόλις τέλειωσαν τα γεγονότα έφερε στρατό από την Λάρισα που ήταν εντελώς άγνωστος στον κόσμο. Κι αυτό γιατί η Θεσσαλονίκη βρισκόταν σε αναβρασμό, η απεργία δεν είχε γίνει, και γέμισε το λιμάνι της Θεσσαλονίκης από πολεμικά πλοία. Εμένα, τον Αποστόλη τον Τρόντζο και καμιά τριανταριά συνδικαλιστές μας μάγκωσαν, μας πήγαν στο Ε' τμήμα και από κει στη Μίκρα. Μας ετοίμασαν για εξορία ως υπεύθυνους και μετά μας καταδίκασαν. Λένε ότι έγινε η δίκη στην Έδεσσα και ότι καταδικάστηκαν άλλοι για 5 χρόνια φυλακή, άλλοι για 6, τυπικά όμως έγινε η δίκη αυτή γιατί τον καιρό που με πιάσανε εμένα έπρεπε να μου πουν ότι είμαι κατηγορούμενος για 5 χρόνια διότι είμαι υπεύθυνος για τα γεγονότα. Αλλά μόνο με έστειλαν εξορία όπως όλους τους άλλους. Κανένας μας δεν δικάστηκε, δηλαδή οι εγκληματίες εκ των υστέρων κάναν μία δίκη για να δικαιολογηθούν.

Και θα έρθω στη σημερινή κατάσταση. Το κίνημα σήμερα και το συνδικαλιστικό και το πολιτικό εξακολουθεί να λειτουργεί επάνω στις παλιές δομές της άρχουσας τάξης. Όσο για τον κοινοβουλευτισμό εμείς πιστεύουμε, και από την εμπειρία την οποία ζήσαμε ότι ο κοινοβουλευτισμός είναι απάτη, βέβαια ο Λένιν είπε ότι μας δίνεται το βήμα, να πούμε τις απόψεις μας και να πείσουμε αυτά τα κοπέλια, τις κούκλες στο κουκλοθέατρο της βουλής, ότι έχουμε δίκιο εμείς οι εργάτες.

Όμως εμείς λέμε ότι υπάρχουν τα εργοστάσια, αυτή τη δουλειά μπορούμε να την κάνουμε μέσα στο εργοστάσιο, να φτιάξουμε εργατικά συμβούλια, να φτιάξουμε επιτροπές ενιαιομετωπικές με όλους τους εργάτες που είναι εκεί, και όχι με τα συνδικάτα τα οποία σήμερα είναι και στην Ευρώπη και εδώ κατελωμένα.

Δεν είμαστε κατά του συνδικαλιστικού κινήματος, δεν είμαστε κατά των μερικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης, αλλά και δεν μπορούμε να υποταχτούμε στις κατελωμένες οργανώσεις της αστικής τάξης. Τόσο των συνδικάτων όσο και των διαφόρων οργανώσεων στο πανεπιστήμιο και στο πολυτεχνείο που τις κατελώνει η αστική τάξη και τις χρησιμοποιεί προς όφελός της.

Τι δουλειά είχαν ο Κανελόπουλος και οι άλλοι να βάζουν στεφάνια στο πολυτεχνείο; Αυτοί ήταν εντελώς αντιδραστικοί. Αυτά είναι απάτες, κοροϊδίες κλπ. Λοιπόν, εμείς λέμε ότι πρέπει μια για πάντα να καταργηθεί ο κοινοβουλευτισμός και ότι σε τελευταία ανάλυση το κοινοβούλιο είναι ο βραχίονας της αντεπανάστασης. Και πρέπει η εργατική τάξη, βέβαια, διεκδικώντας τα αιτήματά της ακόμα και με άγριες

απεργίες να έχει υπόψη της το ρόλο που παίζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία η οποία είναι με το μέρος του κράτους τις περισσότερες φορές. Πρέπει να διεκδικήσει τα συνθήματά της με τις δικές της απεργιακές επιτροπές, με τα δικά της εργατικά συμβούλια, ενιαιομετωπικά, εκλεγμένα απ' όλους τους εργάτες. Και τότε η γραφειοκρατία και το κράτος δεν θα μπορούν να κάνουν τίποτα. Η γραφειοκράτες δεν θα μπορούν να συμβληθούν με την εργοδοσία και με συλλογικές συμβάσεις - με μερικά ψίχουλα - να καπελώσουν τους εργάτες.

Θα πω και μερικά πράγματα για το ΠΑΣΟΚ, το οποίο κάνει το συνέδριό του, όπου και μίλησε ο Ανδρέας Παπανδρέου, στον οποίο δυστυχώς μάθαμε μερικά πράγματα. Ο Ανδρέας ήταν μέλος της οργάνωσής μας τότε, των τροτσκιστών. Εγώ ήμουνα στην κεντρική επιτροπή και αυτός ήταν φοιτητάριο 20 χρονών. Και βέβαια σαν γιός του Παπανδρέου έκανε κι αυτός μια αντιδικτατορική δράση εναντίον του Μεταξά. Τον βρήκαν οι δικοί μας στο πανεπιστήμιο και συγκεκριμένα ο Δημοσθένης ο Βουρσούκης, ένας αξιοθαύμαστος σύντροφος τον οποίο εκτίμησα ιδιαίτερα απ' όλους τους συντρόφους που γνώρισα μέσα στο επαναστατικό κίνημα στα χρόνια που συμμετείχα. Είχε δημιουργηθεί τότε μια ομάδα μέσα στο πανεπιστήμιο με καμιά δεκαριά φοιτητές μεταξύ αυτών ο Καστοριάδης κλπ. Αυτός όταν πιάστηκε δεν αρκέστηκε σε μια απλή δήλωση, γιατί έκανε όλη η ομάδα δήλωση για να 'μαστε ειλικρινείς εκτός ενός ο οποίος δεν ήταν φοιτητής, αλλά και αποκήρυξε τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό που μας τον δίνει τώρα με το τσουβάλι και κατέδωσε και ορισμένους ανθρώπους με τους οποίους συνεργαζόταν. Αυτό το εξευτελιστικό πράγμα το αρνηθήκαμε στην πράξη. Και εμείς οι χωρίς ταυτότητα εργάτες πέραμε τον δρόμο της εξορίας αγόγγυστα. Σ' αυτόν δώσανε διαβήτριο να φύγει στο εξωτερικό γιατί ήταν παιδί της αστικής τάξης. Βέβαια, σκέφτεστε τι σοσιαλισμό θα κάνει. Εγώ λέω θα κάνει σεληνιασμό και όχι σοσιαλισμό (χειροκροτήματα).

Το εξευτελιστικό είναι το εξής: Είσα ένας επαναστάτης εργάτης, μισείς το σύστημα της άρχουσας τάξης. Σε πιάσαν, σου δώσαν ξύλο. Μην καταδίδεις τον διπλανό σου σύντροφο, τον συνάδελφό σου, έναν άλλο ταξικό σου σύντροφο, έναν εργάτη. Αυτό, αν το κάνεις, είναι παλιανθρωπιά. Αυτό δεν το κάναμε την εποχή εκείνη και γι αυτό μείναμε 5 χρόνια στην εξορία (χειροκροτήματα).

Ο τρίτος δρόμος, που λέει ο Παπανδρέου, για τον σοσιαλισμό, είναι ο τρίτος δρόμος ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘ-ΝΙ-ΚΟ-ΣΟ-ΣΙΑ-ΛΙ-ΣΜΟ.

Είναι η πολιτική του σωβινισμού που παραγανδίζει συνεχώς την ομοφυχία του ελληνικού λαού εναντίον της Τουρκίας. Εμείς δεν έχουμε τίποτα κατά των τούρκων εργατών (το ακροατήριο ξεσπά σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα). Είμαστε η μόνη παράταξη που κατά την διάρκεια του ιμπεριαλιστικού πολέμου χτυπούσαμε την θεωρία του αντιφασισμού και είπαμε: ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΓΕΡΜΑΝΩΝ, ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ (ο ομιλήτης κυριολεκτικά διακόπτεται από τα χειροκροτήματα). Και γι αυτή την πολιτική καταδικαστήκαμε γιατί μας κυνηγούσε τότε και η άρχουσα τάξη και οι γερμανοί και ο σταλινισμός. Τα περισσότερα θύματά μας προέρχονται από σταλινικούς.

Λοιπόν, ο τρίτος δρόμος προς τον σοσιαλισμό είναι απάτη. Δεν υπάρχει σοσιαλισμός με το κεφάλαιο επάνω. Σοσιαλισμός θα πει κοινωνικοποίηση των πάντων. Οι παραγωγοί εργάτες που θα βρίσκονται στη διαχείριση της παραγωγής, της οικονομίας και της κοινωνίας. Δεν θέλουμε μια κοινωνία που να είναι χωρισμένη σ' αυτούς που ξέρουν και σ' αυτούς που δεν ξέρουν. Και προπαντός θα δούμε ότι οι άνθρωποι έχουν τις ίδιες ανάγκες, κοινωνικές, πολιτικές, στομαχικές και δεν μπορούμε να διακρίνουμε τον κόσμο σε "πατώματα" και να ζητάμε μια κοινωνία με "πατώματα".

Εμείς θέλουμε μια αυτόνομη, αυτοδιευθυνόμενη και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία. Αποκρούμε το μοντέλο και τουμπολσεβικισμού για το οποίο παλέψαμε τόσα χρόνια αλλά είδαμε δυστυχώς πως αυτό το μοντέλο χωρίζει τους ανθρώπους σε κάστες. Γιατί αυτοί που ξέρουν να "διευθύνουν", δημιουργούν κι ένα στρώμα και λένε ότι εμείς είμαστε που ξέρουμε οι άλλοι πρέπει να εκτελούν. Αυτό το πράγμα εμείς πάμε να χτυπήσουμε. Αυτοί που θα διευθύνουν την παραγωγή, αυτοί θα διευθύνουν και την οικονομία και την κοινωνία. Αυτός είναι σοσιαλισμός. Και δεν είναι σοσιαλισμός ο ένας να τρώει με 15 μασέλες όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου που σήμερα πέρνει 200-300 χιλιάδες κι άλλες τόσες η γυναίκα του και γω να είμαι συνταξιούχος και δεν μου δινανε σύνταξη γιατί δεν είχα τα κανονικά μεροκάματα γιατί είμουνα εξορία επί Μεταξά επί 5 χρόνια. Και κατέληξα να πάθουν τα πόδια μου εκφυλιστική οστεοαρθρίτιδα και μου έχουν δώσει μια σύντα-

ξη 20.000 δραχμές. Ποιά είναι η ισότητα και ποιός ο σοσιαλισμός σ' όλες τις εκδηλώσεις;

Εμείς θέλουμε να καταργήσουμε τις κοινωνικές δομές ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ που χωρίζει τους ανθρώπους σ' αυτούς που ξέρουν και σ' αυτούς που δεν ξέρουν. Θέλουμε την αυτοδιαχείριση. Όλοι οι άνθρωποι είναι ικανοί να αυτοδιαχειριστούν. Δεν θέλουμε τσομπάνους, δεν είμαστε πρόβατα, δεν θέλουμε αρχηγούς. (χειροκροτήματα)...

Είναι τραγικό αυτό που συνέβη στη γενιά τη δικιά μας. Ίσως κανείς θα πει πως εγώ "ο τελευταίος των Μοϊκανών" γλύτωσα. Έχω ξεφύγει κι απ' το σκοπευτήριο, μ' αυτούς τους εργάτες που σκοτώθηκαν στο σκοπευτήριο είχα γνωριστεί και ήταν φίλοι μου οι περισσότεροι, και δεν ήταν όπως τους τιμούν εθνικιστές πατριώτες. Υπήρχαν 25 άνθρωποι εκεί μέσα τροτσκιστές αρχειομαρξιστές που δεν ήταν πατριώτες, ήταν διεθνιστές. Λυπάμαι γιατί αυτοί που μιλάνε για Δημοκρατία και κόβονται για δημοκράτες, κάνουν τα πιο χειρότερα και ντρέπομαι να το πω απ' αυτά που κάνει ο καπιταλισμός. Όπως σας είπα προηγουμένως ο καπιταλισμός έχει και μια ορισμένη πολιτική, άμα δεν την τaráξεις σε αφήνει σε μια άκρη. Σου λέει, όπως είτε σε μας ο διοικητής της Ασφάλειας, εμείς τα αρνιά δεν τα σφάζουμε, έχουμε ανάγκη από το κρέας, το μαλλί και το γάλα τους, αλλά αν ήσουν σ' αυτούς που σας είπα προηγουμένως που συλλάβανε, αν ήσουν στη Ρωσία θα σε σφάζανε. Και πράγματι στη Ρωσία σφάζανε κάθε αντίπαλο του Στάλιν και ιδίως τους τροτσκιστές μέχρι το τρισέγγονο απ' τις οικογένειες της γυναίκας του, αυτό είναι ένα στίγμα στο εργατικό κίνημα και δεν το λέμε από δεξιά ό μίσος εμείς, μισούμε την βρυκολακισμένη δεξιά και μισούμε κάθε ολοκληρωτισμό και θέλουμε μια ελεύθερη Δημοκρατία, πραγματική, που οι εργαζόμενοι θα αυτοδιαχειρίζονται με άμεση δημοκρατία τα ζητήματά τους. —ευχαριστώ πολύ—

Με συγχωρείτε, δυο λόγια ήθελα να προσθέσω γιατί στην Κατοχή παιδιά, τέλος πάντων και μεις δεν είμασταν μούμιες, μπορούσαμε να σκοτώσουμε και μεις δυο, τρεις σταλινικούς που μας σκότωναν σαν πρόβατα, αλλά είχαμε και μεις τις αυταπάτες μας ότι η Ρωσία ήταν κράτος εργατικό, ότι θα διορθωθεί κάπως και ότι κάποια μέρα η παγκόσμια εργατική τάξη θα καταδικάσει τα εγκλήματα του Στάλιν που έγιναν τόσο στη Ρωσία όσο και σ' όλο τον κόσμο. Κι έτσι δεν πειράξαμε ούτε έναν. Ας βρεθεί ένας να πει ένα όνομα. Εμείς έχουμε να παρουσιάσουμε, υπολογίζω γνωστούς και άγνωστους

γύρω στις 2.000 ανθρώπους, απ' τους οποίους οι περισσότεροι εκτελέστηκαν απ' τους σταλινικούς, άλλοι απ' τους γερμανούς κι άλλοι αυτοκτόνησαν.

Θέλω να σας συστήσω να διαβάσετε ένα βιβλίο το οποίο έχει τίτλο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ του Σάνα, το οποίο είναι ένα αξιολογικό ντοκουμέντο για τον ρόλο των σταλινικών στην Κατοχή. Οι σταλινικοί κυνηγούσαν όχι μόνο τους αρχειομαρξιστές και τροτσκιστές, αλλά και τους ίδιους τους σταλινικούς. Όποιος είχε διαφορές ή προηγούμενα με κάποιον άλλο ή διαφωνούσε με την γραμμή του κόμματος τον καθάρizαν (αναφέρει το βιβλίο ονόματα). Θέλω έναν από σας που υπερασπίζεται τον σταλινισμό -αν υπάρχει στη συζήτηση- να μας πει ένα θύμα του αρχειομαρξισμού. Αντίθετα, εδώ έχουμε ονόματα, πράγματα, φωτογραφίες, και θά'ρθει μια μέρα που θα φέρουμε περισσότερα στοιχεία στην επιφάνεια, όχι για τίποτα άλλο, αλλά για να απαλλαχθεί η εργάτική τάξη από το μίσος που τον ολοκληρωτισμού.

Όπως και ο Χίτλερ όταν ανέλαβε την εξουσία έσφαξε σαν γουρουνία την τάση του Ρεν που εμφανίστηκε μέσα στο ίδιο το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα, έτσι κι ο Στάλιν μελετούσε για ολόκληρα 24ωρα τις μεθόδους του Χίτλερ για να καθαρίσει τους ιδεολογικούς του αντιπάλους. Αυτό είναι το τραγικό που δεν έχει γράψει η ιστορία. Όχι τίποτα άλλο, το λέμε αυτό το πράγμα από προλεταριακή συνείδηση και όχι από μίσος και εμπάθεια.

Εμένα προσωπικά τουλάχιστον μ' αγαπούσαν πολλοί κομματικοί γιατί ήξεραν πως σέβομαι τον άνθρωπο με τις οποιεσδήποτε αντιλήψεις του. Έχω την αντίληψη, ότι κάθε άνθρωπος έχει τις ιδέες του και ότι με τον διάλογο μπορούν να λυθούν τα προβλήματα και όχι με τον terrorισμό, τη βία και το μαχαίρι.

Γ. ΤΑΜΤΑΚΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ

Ο Γ. Ταμτάκος μιλάει στη συγκέντρωση

Γεννήθηκε το 1908. Πρόσφυγας από τη Μικρά Ασία διωγμένος και στις δυο καταστροφές της. Από 6 χρονών μπήκε στην παραγωγή πουλώντας κουλούρια και κάνοντας τον λούστρο.

Το 1918-19 σε ηλικία 11 χρονών πρωτοπήγε σε μια εργατική συγκέντρωση για την πρωτομαγιά στην Ευαγγελίστρια της Θεσσαλονίκης. Πλησιάστηκε από τους αρχειομαρξιστές το 1925-26, απ' τον Πολλάτο και άλλους. Πήρε μέρος σ' όλους τους απεργιακούς αγώνες, σαν τσαγκάρης με την ιδιότητα του εκλεγμένου συμβούλου και σαν γραμματέας του σωματίου των υποδηματεργατών Θεσσαλονίκης. Κατηγορήθηκε για τα γεγονότα του 1936 ως πρωτεργάτης μαζί με άλλους 52 εργάτες. Στάλθηκε εξορία και φυλακή για πολλά χρόνια, βάσει του ιδιώνυμου, μέχρι το 1942. Φεύγοντας η κυβέρνηση Τσουδερού τους άφησε εξοριστους στην Γαύδο και τους παρέδωσε στους Γερμανούς. Πολλοί απ' αυτούς εκτελέστηκαν στο σκοπευτήριο της Καισαριανής και στον Οξερό της Λάρισας. Έχει στο ενεργητικό του και πολλές αποδράσεις με πιο ηρωική αυτήν απ' την Καισαριανή. Γνώρισε εκεί τους περισσότερους απ' τους τουφεκισθέντες και θα ήταν ένας παραπάνω νεκρός αν δεν δραπέτευε.

Σαν επαναστάτης σοσιαλιστής δεν πήρε μέρος στον 2ο ιμπεριαλιστικό πόλεμο γιατί θεωρούσε το κίνημα του ΕΑΜ σαν εξάρτημα του επιτελείου της Μέσης Ανατολής, για την απελευθέρωση της ελληνικής αστικής τάξης. Καλλιεργούσε μαζί με τους συντρόφους του Στίνα, Βουρσούκη, Μακρή, Κρόκο, Καστοριάδη κλπ., τον επαναστατικό διεθνισμό για μια κοινωνία αυτόνομη, αυτοδιαχειριζόμενη διακυρρήνοντας την συναδέλφωση των εμπόλεμων στρατιωτών. Γι' αυτή του τη δράση καταδιώχθηκε από την αστική τάξη, τους φασίστες και τους σταλινικούς. Δεν ήταν λίγες οι φορές που

ξέφυγε από το σταλινικό λεπίδι της Ο.Π.Λ.Α. ("έτυχε" να κυκλοφορεί στην περίοδο των εκκαθαρίσεων με διάφορες ταυτότητες και ψευδώνυμα).

Μετά τον πόλεμο φεύγει απ' την Ελλάδα ουσιαστικά σαν πρόσφυγας. Επιστρέφει στην δικτατορία και έκ-τοτε ζει στην Θεσσαλονίκη αγωνιζόμενος, χωρίς να τον απογοητεύσει η τραγωδία της γενιάς του και ο αφανισμός των συντρόφων του, για τον αντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό με όσους τρόπους μπορεί. Για μας ο Γιάννης Ταμτάκος δεν είναι απλώς μια τραγική φυσιογνωμία αλλά (και το τολμούμε) ένα ιστορικό πρόσωπο. Τούτο είναι ο ελάχιστος φόρος τιμής για την προσφορά του στον αγώνα για την ελευθερία.

ΘΕΟΔ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τα όσα θα λεχθούν στην συζήτηση αυτή, απέχουν κατά πολύ απ' όσα κατά καιρούς προπαγανδίζουν είτε οι ακαδημαϊκοί της αστικής θεωρητικολογίας, είτε οι ακαδημαϊκοί επαγγελματίες "Μαρξιστές". Αυτοί οι κύριοι των πανεπιστημιακών εδρών ενδιαφέρθηκαν μονάχα για να προβάλλουν κάποιες απόψεις στην υπηρεσία της άρχουσας τάξης και του Κράτους. Εμάς μας ενδιαφέρει η αλήθεια, σαν κινητήρια δύναμη για την συνειδητοποίηση του κοινωνικού ανθρώπου. Γιατί η γνώση του ανθρώπου κύρια ή οι ρίζες του ίδιου του ανθρώπου είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, όπως ο ίδιος ο Κάρλ Μάρξ τονίζει τόσο στο εβραϊκό ζήτημα όσο και σε άλλες εργασίες κατά τις δεκαετίες '30, '40 και '50 του 19ου αιώνα.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε με τις δύο ειδωλολατρίες που επεκράτησαν μέσα στο εργατικό κίνημα. Εννοώ την Σοσιαλδημοκρατία και τον Λενινισμό. Η μεν Σοσιαλδημοκρατία αποτέλεσε το ρεύμα του εξορθολογισμού του καπιταλιστικού συστήματος ο δε Λενινισμός είναι η οργανωτική, θεωρητική και πολιτική εμπέδωση του κρατικού καπιταλισμού. Για τον Σταλινισμό δεν μιλάμε, είναι φασιστικό φαινόμενο. Είναι αντεπανάσταση η οποία έπνιξε στο αίμα την πρώτη εργατική επαναστατική εμπειρία του 20ου αιώνα με την Οκτωβριανή επανάσταση και επέβαλε με την φωτιά και το σίδερο την καινούργια άρχουσα τάξη του κρατικοκαπιταλισμού και το καινούργιο εκμεταλλευτικό σύστημα του κρατικού καπιταλισμού στη Ρωσία. Με την μπερλιαριστική επέκταση του Ρώσκου κράτους στην Αν. Ευρώπη και σ' άλλες περιοχές επιβάλλει το καινούργιο σύστημα εκ-

μετάλλευσης και καταπίεσης των εργαζομένων.

Όσον αφορά για το δυτικό παλαιό φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα, σήμερα κιαντό εξελίσσεται σε συγκεντρωτικό αλλά παραμένει βασικά ανταγωνιστικό στη βάση του κεφαλαίου και της μισθωτής εργασίας στη βάση της ατομικής ή μάλλον της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, στις πρώτες ύλες και γενικά στηρίζεται στην μισθωτή σκλαβιά, στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και στην συσσώρευση της υπεραξίας, προς όφελος των ιδιωτικών τεραστίων καπιταλιστικών συγκροτημάτων, πολυεθνικών ή και ελεγχόμενων εθνικών.

Και λέω ελεγχόμενων γιατί εθνικός καπιταλισμός δεν υπάρχει. Διότι όπως και ο ίδιος ο Μάρξ σωστά τονίζει απ' την αναγέννηση κιόλας απ' την εμφάνιση του καπιταλισμού σαν νεοσύστατο σύστημα είναι κιόλας απ' την αρχή παγκόσμιο σύστημα, παγκόσμιο διεθνιστικό σύστημα, διεθνική οικονομία. Απ' αυτή την άποψη πρέπει να ξεκαθαρίσουμε και την αυταπάτη της εθνικής οικονομίας και των εθνικών κρατών. Αυτοί που υποστηρίζουν αυτές τις αυταπάτες θέλω να τους παραπέμψω στην μονογραφία του Κάρλ Μάρξ και του Φρ. Εγκελς "Η αυταπάτη της εθνικής οικονομίας". Εκδόθηκε στην Αθήνα απ' τις εκδόσεις Κορόντζη. Αυτοί οι οποίοι υποστηρίζουν αυτή την αυταπάτη καλό θα είναι να την μελετήσουν. Να μελετήσουν τον Μάρξ.

Ύστερα απ' αυτές τις προεισαγωγικές αποσαφηνίσεις περνάμε στην ημερησία διάταξη.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα εμφανίζεται κιόλας απ' την ίδρυση της Ελληνογαλλικής εται-

ρείας του Λαυρίου. Βλέπουμε απ' την αρχή, απ' την πρώτη του εμφάνιση το καπιταλιστικό σύστημα να είναι κιόλας διεθνικό. Παράλληλα θέλω να θυμίσω ότι μια απ' τις πρώτες πολυεθνικές στην νεότερη ιστορία του ελληνικού κράτους είναι η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας η οποία διαμορφώνεται από το 1841 με το διάταγμα του Όθωνα, από Γαλλικά κεφάλαια, Ελληνικά, από Εγγλέζικα, από Γερμανικά και από κεφάλαια του ελληνικού κράτους. Συνεπώς αυτοί που μας εμφανίζουν την θεωρία του ιμπεριαλισμού εναντίον των μονοπωλίων και των πολυεθνικών και μας την κάνουν νέα, αυτή η ιδεολογία ανήκει μάλλον στην παλαιοντολογία της ιστορίας. Παραπέμπουμε λοιπόν τους οπαδούς της στην πιο υπεύθυνη και πιο εμπεριστατωμένη γνώση (του παραδείγματος) της εμφάνισης, της διάστασης και της ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού.

Το εργατικό κίνημα εμφανίζεται κιόλας, σαν απεργιακό κίνημα, με ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ, από τα 1852 απ' την πρώτη απεργία των εργατών στο Λαύριο. (Στην συνέχεια γνω-

ρίζεται την περαιτέρω εξέλιξη με τα Λαυρεωτικά).

Εν συνεχεία θα ρθούμε στις δεκαετίες του 1860 και μετά. Δηλαδή στην εμφάνιση του Τρικουπικού που είναι κυβερνήση συστηματικής επέδωσης του βιομηχανικού καπιταλισμού στην Ελλάδα. Και λέω βιομηχανικού για να τον αντιπαράθεσω στον εμπορικό καπιταλισμό που κυριαρχούσε στην προ-Τρικουπική περίοδο, με εξαίρεση την Ελληνο-γαλλική επιχείρηση του Λαυρίου και μερικές επιχειρήσεις στην Ερμούπολη της Σύρου την εποχή εκείνη.

Η καπιταλιστική συσσώρευση και συγκεκριμένη μπάινει κιόλας με τα κυβερνητικά προγράμματα των Τρικουπικών κυβερνήσεων, με την δημιουργία βιομηχανικών επιχειρήσεων στη βάση του συγκεντρωμένου κεφάλαιου και της μισθωτής εργασίας, σύγχρονων και ατμοκίνητων εργοστασίων. Ταυτόχρονα δημιουργείται για την εποχή εκείνη και στα μέτρα του ελληνικού κράτους των 2.100.000 ανθρώπων, ένα ισχυρά συγκεντρωμένο βιομηχανικό προλεταριάτο. Στα 1879 το βιομηχανικό προλεταριάτο είναι 48.000 άνθρωποι, εκ των οποίων 25.000 είναι γυναίκες, βιομηχανικές εργάτριες. Απ' αυτή την εποχή δημιουργούνται κιόλας οι πρώτες ιδεολογικές (θεωρητικές) εκφράσεις του εργατικού κινήματος. Είναι αυτές των Αναρχικών και των Σοσιαλιστών που θα επεκταθούν αργότερα και στο αγροτικό κίνημα στις αρχές του 20ου αιώνα, ιδιαίτερα με τα σταφιδικά και το Θεσσαλικό ζήτημα.

Από το 1870 έχουμε τις πρώτες οργανώσεις, τους πρώτους πυρήνες των αναρχικών και ιδεολογικών ομάδων, στην Πάτρα, στον Πύργο, στον Πειραιά, στο Βόλο και πριν απ' την Τρικουπική περίοδο στο παλιό και πρώτο βιομηχανικό κέντρο της ελληνικής καπιταλιστικής τάξης, Παλιά Ερμούπολη, η οποία όμως έπαψε να είναι το πρώτο βιομηχανικό κέντρο, γιατί την υποκατέστησε ο Πειραιάς από την δεκαετία του 1870 και μετά. Παράλληλα με το κίνημα των αναρχικών ομάδων αναπτύσσεται και το κίνημα των Σοσιαλιστών. Είναι γνωστές οι πρώτες Σοσιαλιστικές ομάδες των Ουτοπικών Σοσιαλιστών του Πλάτωνα Δρακούλη αλλά και των πιο ρεαλιστών μεταρρυθμιστών σοσιαλιστών της οργάνωσης του Καλλέργη. Ήταν φυσικό στην αντιπαράθεση των ουτοπικών ιδεών του Δρακούλη να κυριαρχήσουν οι πιο ρεαλιστικές μεταρρυθμιστικές σοσιαλιστικές ιδέες της οργάνωσης του Καλλέργη.

Στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου εμφανίζεται το πρώτο συστηματικό,

Ο Θ. Σταυρόπουλος στο βήμα της συγκέντρωσης

σοσιαλιστικό πρόγραμμα που διακρίνεται σε δύο σκέλη. Στο πρόγραμμα το μακρόπνοο που έχει επαναστατικούς στόχους: Την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, την κυριαρχία των ιδίων των εργαζομένων πάνω στα μέσα παραγωγής και κατανάλωσης, την κατάργηση της μισθωτής εργασίας, επίσης τη κατάργηση της αμοιβής με βάση την εργασία αλλά και την αντικατάστασή της με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων.

Είναι ένα πρόγραμμα (το μακρόπνοο) ευρύτερων και πνευματικών, προγραμματικών προτάσεων για την πολιτιστική γενικότερα ανάπτυξη της κοινωνίας και για την προώθηση των ανθρωπιστικών ιδεών μιας άμεσης σοσιαλιστικής αυτοδιαχειριζόμενης δημοκρατίας. Αυτό όμως που η ίδια οργάνωση του Καλλέργη ονόμασε, "το μακρόπνοο πρόγραμμα" είναι το επαναστατικό πρόγραμμα της εποχής εκείνης. Αλλά η ίδια η οργάνωση με το Καλλέργη εμπνευστή εμφανίζει δίπλα σ' αυτό το πρόγραμμα και ένα άλλο εντελώς ξεκομμένο θεωρητικά από την επαναστατική σοσιαλιστική προοπτική. Είναι το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα που βάσει όλα τα αιτήματα του ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΞΟΡΘΩΛΟΓΙΣΜΟΥ, για την εποχή εκείνη. Παράδειγμα, ανάπτυξη του δικτύου νοσοκομείων, πανεπιστημίων, ίδρυση γεωπονικής σχολής, λύση του αγροτικού προβλήματος με τη διανομή αγροτικών κτημάτων στους ακτήμονες καλλιεργητές, δημιουργία εργατικών οργανώσεων, συνδικαλιστών, οκτάωρο, βελτίωση του μισθού. (Βέβαια, ούτε καν που φαντάζονταν οι σοσιαλιστές της εποχής του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα αυτό που αποκαλούμε σήμερα Αντόματι Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή -Α.Τ.Α. Ήταν άγνωστη σαν αίτημα).

Αυτό το δεύτερο πρόγραμμα που συμπαράταχτο στο πρώτο ήταν εντελώς μεταρρυθμιστικό και εντάσσονταν στον μεταρρυθμιστικό σοσιαλισμό. Δηλαδή δίπλα στην θεώρηση των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Ευρώπης της εποχής εκείνης. Αυτές οι δύο αντίπαλες τάσεις (ή μάλλον παράλληλες μπορώ να πω, διότι δεν εκδηλώνοντουσαν με αντιπαλότητα ακόμα) δηλαδή η αναρχική τάση και η σοσιαλδημοκρατική μεταρρυθμιστική τάση ήταν οι κυρίαρχες μέχρι το 1909. Είναι δε γνωστές οι εξεγέρσεις των παραγωγών για το σταφιδικό ζήτημα και των Θεσάλων αγροτών για την διανομή των κτημάτων στους ακτήμονες καλλιεργητές, με τη πρωτοβουλία και την έμπνευση ιδιαίτερα των αναρχικών ομάδων και οργανώσεων στη Βόρεια Πελοπόννησο και στη Θεσσαλία.

Εδώ θέλω να γίνει μια αποκατάσταση μιας ιστορικής αλήθειας γιατί υπάρχει μια μεγάλη σύγχυση για το Μαρίνο Αντύπα για τον οποίο λένε ότι ήταν αναρχικός. Ήταν συγχισμένες οι απόψεις του Αντύπα. Ήταν ένα κράμα ιδεών κοινωνικού χριστιανισμού, σοσιαλδημοκρατίας και αναρχισμού. Δεν μπορούμε να κατατάξουμε την ιδεολογία του Αντύπα-παρά την ηρωική του δράση την αυτοθυσία του και παρά τις πρωτοποριακές ιδέες του στον αγώνα του Θεσσαλικού κάμπου- ούτε στη μαρξιστική ούτε στην αναρχική θεώρηση του εργατικού κινήματος, μάλλον του εργατοαγροτικού κινήματος.

Η καθ'αυτό καινούργια εποχή η οποία αρχίζει με τον Βενιζελισμό, μετά το κίνημα στο Γουδί με την επικράτηση του στρατιωτικού συνδέσμου και κατόπιν των κυβερνήσεων του Βενιζέλου μετά την Τρικουπική περίοδο, είναι η δεύτερη μεγάλη περίοδος της εκβιομηχάνησης της καπιταλιστικής συσσώρευσης και συγκεντροποίησης και της διευρυνόμενης καπιταλιστικής αναπαραγωγής. Στη περίοδο αυτή έχουμε ανάπτυξη βιομηχανιών ιδιαίτερα στους τομείς των καταναλωτικών αγαθών της εργασίας, ιδιαίτερα της βιομηχανικής επεξεργασίας αγροτικών προϊόντων, του καπνού κυρίως, της σταφίδας του βαμβακιού στις αντίστοιχες βαμβακοβιομηχανίες. Αναπτύχθηκαν παράλληλα βιομηχανίες μαλλιού, επεξεργασίας και κατασκευής υποδημάτων κλπ..

Αυτή η δεύτερη εξόρμηση η οποία χαρακτηρίζεται από την ΠΡΟΩΘΗΣΗ των σχέσεων συγκεντρωμένου κεφαλαίου και μισθωτής εργασίας, συμπίπτει και με τη δεύτερη βιομηχανική επανάσταση. Δηλαδή με την εισαγωγή του ηλεκτρισμού στη παραγωγή σαν βασικής κινητήριας δύναμης. Πρέπει αυτό να το κρατήσουμε αφού μας ενδιαφέρει μέχρι σήμερα.

(Διότι από την εποχή των τελευταίων χρόνων πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και ιδιαίτερα των χρόνων του πολέμου αυτού και κατόπιν στο τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου εγκαινιάζεται η καινούργια τεχνολογία του ηλεκτρισμού και συνεπώς η εποχή του πετρελαίου σαν βασικής πρώτης ύλης για την όλη δόμηση του καπιταλισμού. Αυτό μας είναι πολύ αναγκαίο να το σημειώσουμε για την μέχρι τώρα πορεία του καπιταλισμού και έχει σημασία αυτό για τη σημερινή εποχή της τρίτης τεχνολογικής επανάστασης από την άποψη της σημερινής κρίσης-παρακμής του καπιταλιστικού συστήματος διεθνώς).

Το ελληνικό προλεταριάτο συγκεντρώνεται, σχηματίζεται και μεγαλώνει και σε αριθμό και σε συγκέντρωση και αρχίζει να συνειδητοποιεί αοθησιωδώς το βάρος του μέσα στην ελληνική κοινωνία. Η πρώτη συστηματική πολιτική οργάνωση του ελληνικού προλεταριάτου είναι βασικά το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (Σ.Ε. Κ.Ε.), που το ιδρύουν σοσιαλιστές μεταρρυθμιστές (βασικοί ιδρυτές ήταν ο Γεωργιάδης ο Σιδέρης κ.α) οι οποίοι εμπνέονται περισσότερο απ' την σοσιαλδημοκρατική ιδεολογία αλλά με βαθύτερη συνέπεια και με πιο επεξεργασμένη μελέτη του προγράμματος του κόμματος, σε σχέση με τις παλιές σοσιαλιστικές ομάδες του Καλλέργη και σε πλήρη αντιστάση με τα ουτοπικά και εντελώς νεφελώδη όνειρα του Πλάτωνα Δρακούλη. Παράλληλα με το σοσιαλεργατικό κόμμα εμφανίζεται και η πρώτη συνδικαλιστική κίνηση, οι οποίες στα 1918 θα οδηγήσει στην ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΕΣΕΕ).

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, αν αφαιρέσουμε μερικές πρωτοβουλίες στα τέλη του 19ου αιώνα που οργανώθηκαν ορισμένα συνδικάτα **ΜΕ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ**, στην Ερμούπολη, στον Πειραιά, στο Βόλο, η ίδρυση ή μάλλον η επισημοποίηση του συνδικαλισμού στην Ελλάδα γίνεται με τον **ΝΟΜΟ 602 ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ, ΤΟ 1914**. Δηλαδή η φιλελεύθερη καπιταλιστική κυβέρνηση του Βενιζέλου, ενδιαφέρεται να εντάξει το εργατικό κίνημα μέσα στον **ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ** με τον νόμο 602 και κάτω απ' τον **ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ**. Γιατί αυτό; Διότι στα 1910 όταν μιλούσε ο Βενιζέλος στο Σύνταγμα στο λαό της Αθήνας, μετά την ομιλία του εμφανίστηκαν **ΑΠ' ΤΑ ΚΑΤΩ ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ**, οι οποίες απαίτησαν και πρόβαλαν τις εργατικές τους διεκδικήσεις. Ο πρωθυπουργός του κεφαλαίου είχε πολύ σωστά, πολύ έγκαιρα, διαβλέψει απ' τη πλευρά της άρχουσας τάξης τον κίνδυνο των εργατικών επιτροπών. Γι' αυτό θέλησε το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα να μπει κάτω από τον έλεγχο του κράτους και υπό την εποπτεία του εισαγγελέα.

Γ. ΤΑΜΤΑΚΟΣ: Και τα χρηματοδότησε....

Θ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν πρέπει να ξεχάσουμε και την σοσιαλιστική οργάνωση της Φεντερασιόν στην Θεσσαλονίκη που με επικεφαλής τον Μπενάρδω κι άλλους σοσιαλιστές, πριν από την επέκταση του ελληνικού κράτους στην Μα-

κεδονία και στην Θράκη, πριν τους Βαλκανικούς πολέμους. Ήταν μια αυθεντική σοσιαλιστική οργάνωση του σοσιαλδημοκρατικού τύπου. Δηλαδή μπορεί να πει κανείς, ένα αυθεντικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα με διεθνική σύνθεση, όπου εκεί μέσα το εβραϊκό στοιχείο έπαιξε πρωταρχικό ρόλο που διαπνέονταν από ψυχολογία διεθνισμού. Και λέω ψυχολογία γιατί ακριβώς ήταν οι εβραίοι της διασποράς που διακατέχονταν από μια διεθνική οπτική στη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων. Κι αυτό γιατί ακριβώς δεν είχαν "εθνικό" κράτος τότε, δεν είχαν μια ιδιαίτερη πατρίδα καπιταλιστική, ένα καπιταλιστικό κράτος όπως π.χ. είναι σήμερα το κράτος του Ισραήλ. Η Φεντερασιόν έπαιξε σπουδαίο ρόλο για την συνειδητοποίηση του προλεταριάτου της Θεσσαλονίκης, της Καβάλας, ολόκληρης της τουρκοκρατούμενης ακόμα Βόρειας Ελλάδας. Μετά όμως το εθνικιστικό παραλήρημα που επεκράτησε και στη Βόρεια Ελλάδα με την λεγόμενη απελευθέρωση με τον ελληνικό στρατό, τα σοσιαλιστικά και διεθνιστικά ιδεώδη της Φεντερασιόν υπεχώρησαν κατά τρόπο αξιοθρήνητο.

Η οργάνωση έπαψε να έχει την βαρύνουσα σημασία που είχε παλιά στην Οθωμανική αυτοκρατορία και τελικά προσχώρησε γύρω στα 1918 στο **ΣΕΚΕ**.

Η περίοδος αυτή κλίνει με την έναρξη της Ρώσικης σοσιαλιστικής Οκτωβριανής επανάστασης. Η επανάσταση αυτή ήταν η πρώτη ύστερα από την μεγάλη δοξασμένη Κομμούνια του Παρισιού, που θέτει στην πράξη την σοσιαλιστική **ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ** στηριγμένη στα συμβούλια, στις συνελεύσεις των παραγωγών πολιτών, στην άμεση σοσιαλιστική δημοκρατία. Ήταν φυσικό να προκαλέσει τον ενθουσιασμό και να δώσει αυτοπεποίθηση στο διεθνές εργατικό κίνημα. Εδώ θα κάνω μια ολιγόλεπτη παρένθεση.

—Επικρατεί συνήθως η άποψη ότι οι μοναδικοί φορείς της επανάστασης ήταν το κόμμα των μπολσεβίκων. Αυτό είναι ιστορικά ανακριβές. Πρώτα-πρώτα θα σας παραπέμψω στο βιβλίο του **John Reed** που αναφέρει 45 οργανώσεις και κόμματα που συμμετείχαν στην οκτωβριανή επανάσταση. Θα σας παραπέμψω στην εργασία του **VOLIN** "η άγνωστη επανάσταση" για να μελετήσετε τον ρόλο του αναρχικού κινήματος στην Ρώσικη επανάσταση και τον βαθύτατο προβληματισμό της Ρώσικης επανάστασης κι απ' τη σκοπιά της Αναρχικής της Αντιεξουσιαστικής αντίληψης, δηλαδή του Αντιε-

ξουσιαστικού Σοσιαλισμού της Αυτοδιαχείρισης και της άμεσης Δημοκρατίας.

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο όταν έληξε ο κίνδυνος του Ντενίκιν του Κολτσάκ και του Βράγκελ, οι μπολσεβίκοι έκριναν σκόπμο να συγκεντρώσουν την εξουσία, να καταλύσουν την εργατική δημοκρατία να απαγορεύσουν τα κόμματα, μεταξύ των οποίων και τους σοσιαλ-επαναστάτες της αριστεράς με την ηρωϊκή Σπριντόνοβνα και να προβούν σε βρώμικες σφαγές του Αναρχικού κινήματος. Κατά τη γνώμη μου αυτό αποτελεί τραγωδία του εργατικού κινήματος. Θέλω ακόμα να τονίσω την τραγωδία της σφαγής των συμβουλίων των εργατών και των ναυτών της Κροστάνδης. Η θεωρία του Λενινισμού περί κόμματος οδηγού, του συγκεντρωτού της εξουσίας και της γνώσης, της σοφίας του προλεταριάτου και της επαναστατικής θεωρίας είναι η θεωρία που υποστήριξε(και υποστηρίζει) ότι το προλεταριάτο είναι ανίκανο καθεαυτό να αποκτήσει ιστορική-πολιτική-επαναστατική συνειδηση από μόνο του, γιαυτό έχει την ανάγκη ενός κόμματος οδηγού που θα το οδηγήσει στην εξουσία. Και αυτό το κόμμα θα αντιπροσωπεύσει το προλεταριάτο τόσο στην επαναστατική διαδικασία, σαν οδηγού, όσο και στην εξουσία σαν του πολιτικού και του οργανωτή του νέου κράτους και της κοινωνίας.

Αυτή η θεωρία είχε τον ιδεολογικό της φορέα και πυρήνα προσανατολισμένο στην συγκρότηση του νέου κρατικού καπιταλιστικού κράτους. Γιατί; Διότι διαωνίζει, η θεωρία αυτή την διαίρεση της εργασίας σε διευθύνουσα και διευθυνόμενη, διαωνίζει την διαίρεση της εργασίας σε χειρωνακτική και πνευματική, σε τεχνοκρατικό επίπεδο κατά επαγγέλματα και κατά αρμοδιότητες και διαωνίζει την φιλοσοφία του Πλάτωνα, το απόλυτο πνεύμα κατά τον Χέγκελ και σε κείνους οι οποίοι θα κυβερνώνται και θα υπακούουν. Η απόλυτη, η σιδηρά απαίτηση του μπολσεβίκικου κόμματος είναι η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ στο κόμμα η πειθαρχία στο εργοστάσιο, η πειθαρχία στο κράτος. Ο ίδιος ο Λένιν θα είναι κατηγορηματικός πάνω στο θέμα αυτό με τα άρθρα του που δημοσίευσε στην Πράβδα τον Φλεβάρη και τον Μάρτη του 1918. Εκεί τονίζει μεταξύ άλλων τα ακόλουθα αποκαλυπτικά: "... για μας το μπολσεβίκικο κόμμα, η κυβέρνηση, για μας για την Ρωσία ο κρατικός καπιταλισμός θα είναι η ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΣ, θα είναι το ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ που μπορούμε να φτάσουμε και είτε, μακάρι να

φτάσουμε στον κρατικό καπιταλισμό."

Τότε η αριστερή πτέρυγα των κομμουνιστών (Κολοντάι κλπ.) του υποδείκνυαν ότι δεν πρέπει να φτιάξουν μοντέλα επιχείρησης Δυτικού τύπου, αλλά πρέπει να φτιάξουν, να οργανώσουν την οικονομία στη βάση των αγροτοβιομηχανικών συνεταιρισμένων κοινοτήτων. Επίσης οι Αναρχικοί του Μάχνο και του Βολίν υποδείκνυαν ότι πρέπει να γίνει οριζόντια η οργάνωση της παραγωγής και σε μεσαία μεγέθη ώστε να μπορούν τα ελέγξιμα απ'τους παραγωγούς πολίτες και να αποφευχθούν τα τεράστια συγκεντρωμένα βιομηχανικά συγκροτήματα του Δυτικού τύπου που ακριβώς επειδή είναι γιγάντια και συγκεντρωτικά εμπεριέχουν μέσα τους μια αναγκαιότητα. Καταλαβαίνετε τι εννοώ όταν λέω αναγκαιότητα. Εννοώ την γραφειοκρατία στην διοίκηση, εκείνους που θα διευθύνουν και εκείνους που θα εκτελούν δίχως οι τελευταίοι να έχουν το λόγο ούτε στην παραγωγή ούτε στη διανομή ούτε στον έλεγχο (γιατί παράγεται και διανέμεται αυτό που κυκλοφορεί). Σ' όλα αυτά ο Λένιν απαντά με κατηγορηματικότητα: "...για μας το μοντέλο της επιχείρησης που θέλουμε να φτιάξουμε είναι ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ".

Ο εν λόγω κύριος ύστερα απ' αυτές τις δηλώσεις έλαβε το δάνειο των 20.000.000 δολλαρίων από τον Πρόεδρο Νίλσον. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΠΑΡΕΙ; Η τραγωδία αυτή προσδιόρισε ολόκληρη την τραγωδία του εργατικού κινήματος του μεσοπολέμου και του μεταπολέμου μέχρι την στιγμή αυτή. Επανερχόμαστε λοιπόν στα ελληνικά μας πράγματα.—

Το σοσιαλεργατικό κόμμα αποφασίζει να προσχωρίσει στην λεγόμενη τρίτη "κομμουνιστική διεθνή". Απ' τη στιγμή της προσχώρησης του κόμματος αυτού στην διεθνή παρατηρούμε την αυξανόμενη υποταγή του στα διατάγματα της. Το κόμμα αυτό δια της υποταγής του (τυφλής) αποστέρησε στον εαυτό του, στην ηγεσία του, στα στελέχη του, στα μέλη του, την δυνατότητα και την ελευθερία να κάνουν μια πρωτόβουλη ανάλυση του εργατικού μας κινήματος με τις ιδιαίτερες ιστορικές του ιδιομορφίες. Α-

ποστέρησαν τον εαυτό τους την πρωτοβουλία ενός σωστού προγραμματισμού που θα αποδεικνύονταν απ' τις τοπικές συνθήκες του εργατικού κινήματος και τις ιδιομορφίες της χώρας μας για μια επαναστατική σοσιαλιστική πρόταση και προοπτική.

Αποστέρησαν στον εαυτό τους την δυνατότητα να πραγματοποιήσουν ένα μεταβατικό επαναστατικό πρόγραμμα που να προσδιορίζεται μέσα απ' την διαλεκτική της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή η άποψη δεν έχει κανένα χαρακτήρα καποιανού εθνικισμού, ενός κάποιου ελληνικού δρόμου προς το σοσιαλισμό όπως κάποιου είδους ρεφορμιστές λένε. Τουναντίον, τα παραπάνω έχουν σχέση με την υποχρέωση του επαναστατικού σοσιαλισμού να κάνει την συγκεκριμένη ανάλυση μέσα απ' τις ιστορικοπολιτικές συνθήκες και μέσα απ' τις ιστορικές ιδιομορφίες των κοινωνιών, μέσα στις οποίες αναπτύσσονται τα επαναστατικά κινήματα, για να πραγματοποιήσει μέσα σ' αυτές τις συγκεκριμένες συνθήκες τις μεθοδεύσεις για την σοσιαλιστική πραγμάτωση.

Το κόμμα αυτό αποστέρησε απ' τον εαυτό του όλους τους αγωνιστές που βρίσκονταν είτε στην ηγεσία του είτε στα στελέχη είτε στη βάση και είχαν το θάρρος να διατυπώσουν αμφιβολίες και ανυσιχίες, διαγραφώντας τους απ' τα πρώτα χρόνια, απ' τα πρώτα βήματα με βαριούς χαρακτηρισμούς. Ακόμα και ο μακαρίτης ο Γιάννης ο Κορδάτος είναι ένας απ' αυτούς τους συντρόφους των που εκείνη την εποχή στη δεκαετία του 1920 εξαρρακτηρίστησαν ως τυχοδιωκτικά στοιχεία, ως αμόρφωτα στοιχεία, ανθρώπους οι οποίοι όμως ήταν αποδεδειγμένα αφοσιωμένοι στην υπόθεση του σοσιαλισμού και του εργατικού κινήματος, των σοσιαλιστικών ιδεών του εργατικού κινήματος.

Δεν πρέπει να ερμηνεύσουμε, κατά τη γνώμη μου, τα φαινόμενα αυτά με ηθικά κριτήρια αποκλειστικά. Δεν είναι η παλιανθρωπιά του τάδε ή του δείνα ηγέτη που προσδιόρισε έτσι τα πράγματα. Είναι η μπολοσεβίκικη ιδεολογία που προσδιόρισε έτσι τα πράγματα, είναι η συγκεκριμένη λενινιστική ιδεολογία, είναι η χεγκελιανή φιλοσοφία που αποτελεί το ιδεολογικό βάθρο του λενινισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Λένιν ήταν θαυμαστής του Χέγκελ. Σας παραπέμπω στα περίφημα τετράδιά του, πάνω στη διαλεκτική του Χέγκελ. Ποιά διαλεκτική; του απόλυτου πνεύματος που καταλήγει στο Θεό και το κράτος;

Οι αρχές της δεκαετίας του 1920 χαρα-

κτηρίζεται απ' την δημιουργία αυτόνομων οργανώσεων όπως η κομμουνιστική ένωση, αν θυμάμαι καλά κι αν δεν κάνω λάθος τους άτλους διότι αυτά τα γεγονότα τώρα τα μαθαίνουμε και μεις τώρα που βγαίνουν κάποιες δημοσιεύσεις αξιόλογες, σοβαρές και ευσυνειδητές. Εδώ θάθελα να προτείνω το βιβλίο του Θόδωρου Νικολόπουλου " Η άλλη όψη του εργατικού κινήματος ". Σας συνιστώ να το μελετήσετε γιατί είναι εργασία πολύ ευσυνειδητα τεκμηριωμένη στα γεγονότα και όχι στις γνώμες του οποιουδήποτε συγγραφέα.

Λοιπόν, η Κομμουνιστική ένωση του Βαγγέλη Παπαναστασίου και άλλες κομμουνιστικές οργανώσεις θα καταλήξουν απ' όλες αυτές τις κινήσεις στην σχηματοποίηση της Κομμουνιστικής Διεθνούς Ενωσης (ΚΔΕ) η οποία διαμορφώνεται μετά το συνέδριο του '24, που διαγράφονται όλοι αυτοί που διαφωνούσαν ή και αμφέβαλαν, που απλά αμφέβαλαν, για την ορθότητα της γραμμής της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ) η οποία καθόριζε την πορεία της ηγεσίας του τότε σοσιαλεργατικού και μετέπειτα Κομμουνιστικού κόμματος. Από κει και πέρα με την συγκρότηση της ΚΔΕ έχουμε κι άλλες οργανώσεις όπως το Ανεξάρτητο Εργατικό Κόμμα (ΑΕΚ) που θα καταλήξουν στο σοβαρότερο μετέπειτα κόμμα, στην πιο σοβαρή και μαζική οργάνωση του προλεταριάτου που αμφισβήτησε την ορθοδοξία και την αυθεντικότητα της γραμμής του σοσιαλεργατικού (ΣΕΚΕ) ή κομμουνιστικού κόμματος (ΚΚΕ) , και έβαλε τα πρώτα ερωτηματικά εις το αλάθητο της Κ.Δ. Το κόμμα αυτό δεν ήταν άλλο απ' το Αρχαιομαρξιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΑΚΕ). Είναι αδύνατο στο χρόνο που διαθέτουμε να σας πω όλες αυτές τις λεπτομέρειες κι όλες αυτές τις εργασίες, τα συνέδρια, τις διαγραφές, τις καινούργιες οργανώσεις και τους καινούργιους πυρήνες στον Πειραιά, στην Θεσσαλονίκη, στην Καβάλα, στον Βόλο. Είναι αδύνατο μέσα στο χρόνο που διαθέτω να σας εκθέσω όλα αυτά ένα προς ένα. Σας παραπέμπω πάντως στο βιβλίο του Νικολόπουλου που προανέφερα που με τη σειρά του σας παραπέμπει στις πηγές και στα έντυπα που βγαίνουν απ' τις οργανώσεις αυτές.

Όσον αφορά την συνδικαλιστική ομοσπονδία (ΓΣΕΕ), αυτή μετά το '24 απλά κρατικοποιείται, περνάει επίσημα στην κρατική κηδεμονία.

Το ΑΚΕ που ξεπήδησε κι αυτό σαν ομάδα αμφισβήτησης κιόλας απ' το 1923, μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα, σαν ομάδες ορισμένων

διανοομένων του κόμματος που προσπαθούσαν να κάνουν γνωστή την επαναστατική θεωρία της εποχής εκείνης γνωστή. Ήταν βέβαια και αυτοί διαποτισμένοι απ' την λενινιστική αντίληψη διαποτισμένοι, όμως απ' το γεγονός ότι υποχρεώθηκαν να ξεκινήσουν σαν αμφισβήτηση προς το επίσημο τμήμα προς το ΣΕΚΕ και μετέπειτα ΚΚΕ το επίσημο τμήμα της 3ης διεθνούς, υποχρεώθηκαν να μελετήσουν και άλλα κλασικά κείμενα του μαρξισμού, ιδιαίτερα του ίδιου του Μάρξ και μάλιστα τις εργασίες εκείνες που διακρίνονταν περισσότερο από αντιεξουσιαστικό πνεύμα. Μια τέτοια εργασία ήταν αυτή της κριτικής του προγράμματος της Γκότα και της Ερφούρτης όπου ο Μάρξ δεν μιλάει για κανένα κόμμα οδηγό αλλά ξεκαθαρίζει ότι η απελευθέρωση των εργατών είναι έργο των ΙΔΙΩΝ των εργατών. Και μιλάγε από την πρώτη στιγμή της επαναστατικής εξουσίας ΓΙΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ, για οριζόντια οργάνωση των συνεταρισμένων παραγωγικών μονάδων των παραγωγών πολιτών. Αυτά επί λέξει λέει στην κριτική του παραπάνω προγράμματος, που οι ιδρυτές του κοινωνικού σοσιαλισμού την αντιτάσσουν στον κρατικό σοσιαλισμό του Λασσάλ. Κι εδώ μία παρένθεση:

— Δεν είναι ο Στάλιν ο οποίος εφεύρε τη θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα. Ήταν πολύ ηλίθιος για να μπορεί να εφεύρει θεωρίες. Η θεωρία του σοσιαλισμού σ' ένα κράτος, σε μια χώρα, είναι πρώτα-πρώτα του Φρειδερίκου Λασσάλ την οποία πολέμησαν ο Μάρξ, ο Έγκελς, ο Μπακούνιν απ' την εποχή της Πρώτης Διεθνούς. Αλλά ο σημαντικότερος θεωρητικός επεξεργαστής αυτής της θεωρίας είναι ο γερμανός σοσιαλδημοκράτης, ηγετικό στέλεχος του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της Γερμανίας μετά τον θάνατο του Μάρξ, ο Βόλμαρ. Ο Βόλμαρ έγραψε ένα ογκώδες βιβλίο για την δυνατότητα του Σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα. Κάποιοι γερμανός εργάτης, ο Βάιτλινγκ, την εποχή εκείνη, που επέζησε μετά τον θάνατο του Μάρξ, είπε: "...δεν μας μιλάτε και για τον σοσιαλισμό σε μία γειτονιά;" Ύστερα απ' αυτή την ιστορική-θεωρητική υπόμνηση η οποία δεν είναι και τόσο γνωστή, ούτε καν στην Ευρώπη, τώρα αρχίζουν και να βγαίνουν τα συγγράμματα των συγγραφέων του 19ου αιώνα των σοσιαλδημοκρατών και των κομμουνιστών.

Αλλά για να επανέλθουμε στα ελληνικά πράγματα. Το ΑΚΕ λοιπόν υποχρεώθηκε απ' την αρχή να πάρει διεθνιστική θέση, να πάρει θέση ενάντια στις γραφειοκρατικές μεθοδεύσεις της

ηγεσίας του επίσημου κόμματος και της 3ης Διεθνούς, να καταγγείλει αυτές τις μεθοδεύσεις και να διεκδικήσει περισσότερες δημοκρατικές διαδικασίες μέσα στο εργατικό κίνημα. Υποχρεώθηκε εκ των πραγμάτων παρά την λενινιστική του ειδωλολατρεία να διεκδικήσει τον ελεύθερο διάλογο, τις ελεύθερες συζητήσεις και τις συνεργασίες και με το ΣΕΚΕ-ΚΚΕ το επίσημο δηλαδή τμήμα, και με άλλες ανεξάρτητες οργανώσεις όπως το Ανεξάρτητο Εργατικό Κόμμα, όπως η Κομμουνιστική Ένωση του Σπέρα κ.α.

Κι εδώ πρέπει να κάνουμε μια αποκατάσταση. Οι αγωνιστές αυτοί, τόσο της Κομμουνιστικής Ένωσης σαν τον Σπέρα όσο και οι ιδρυτές του Αρχείου του Μαρξισμού όπως ο Τζουλάττι, Δεδούσης κ.α. είχαν πάρει μέρος σ' αυτές τις πρώτες κινήσεις. Όλοι αυτοί οργανώθηκαν να διεκδικήσουν την δημοκρατία μέσα απ' το εργατικό κίνημα. Αλλά τα ελαττώματα αυτών των οργανώσεων ήταν ότι επέμεναν στην λενινιστική θεωρία του κόμματος και της οργάνωσης και επέμεναν στο αλάθητο της 3ης Διεθνούς, ιδιαίτερα η Κομμουνιστική Ένωση του Σπέρα και μέχρις ορισμένης εποχής και ένα χρόνο μετά την παγκαλική δικτατορία και η ηγεσία του ΑΚΕ. Αλλά όταν γύρω στα 1926-27 αποκαλύπτεται πλέον στις οργανώσεις αυτές ότι δεν είναι οι κακοί διάβολοι αυτοί οι ανήθικοι της εξουσίας του κόμματος που προσδιορίζουν κατά ένα τρόπο δικτατορικό την πολιτική του κόμματος, αλλά είναι η ίδια η ηγεσία της 3ης Διεθνούς. Από τότε βεβαίως η μεγαλύτερη οργάνωση που διαμορφώθηκε, το ΑΚΕ διαχωρίζεται από την 3η Διεθνή και προσχωρεί στη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση που ο Τρότσκι και άλλοι αγωνιστές άρχισαν να αντιλαμβάνονται το γραφειοκρατικό φαινόμενο. Ίσως λίγο αργά γιατί οι ίδιοι το υπηρέτησαν σαν κομισάριοι, υπουργοί δηλαδή. Παρόλα αυτά ξεσήκωσαν αγώνα ενάντια στην σταλινική γραφειοκρατία αποκαλώντας τη Ρωσία εκφυλισμένο εργατικό κράτος.

Κατά τη γνώμη μου άρχισαν τον αγώνα με πολλές ακόμα αντιφάσεις, αυταπάτες και ελλείψεις θεωρητικές εναντίον του κρατικού καπιταλισμού που διαμορφώθηκε μέσα, όχι από εκφυλιστικά φαινόμενα, αλλά μέσα από την αιματηρή σταλινική αντεπανάσταση της δεκαετίας του '28-'38. Αυτό οι "ιστορικοί" του εργατικού κινήματος το περνούν στο ντούκου. Δεν μιλάνε καθόλου για τις σφαγές του στρατού του Στάλιν εναντίον εκατομμυρίων ανθρώπων, εργατών και αγροτών. Δεν μιλάνε καθό-

λου για την σφαγή ολόκληρης της Κεντρικής Επιτροπής του μπολσεβίκικου κόμματος, όλου του συντελεστού του μηχανισμού του κόμματος του Λένιν. Δεν μιλάνε καθόλου για τις σφαγές των αναρχικών και των επαναστατών σοσιαλιστών. Δεν μιλάνε καθόλου για τα 16 εκατομμύρια σφαγμένους εργάτες, αγρότες και διανοούμενους που η σταλινική αιματηρή αντεπανάσταση πραγματοποιήσε για να επιβάλλει το καινούργιο εκμεταλλευτικό καθεστώς του κρατικού καπιταλισμού. Τους παρατέμπουμε στα γεγονότα. Να αφήσουν την ειδωλολατρεία του εκφυλισμένου εργατικού κράτους, μερικοί οι οποίοι έχουν αυταπάτες ή παρωπίδες για να δουν τα γεγονότα με ανοιχτά μάτια. Να αφήσουν την ειδωλολατρεία του μεσοπολέμου. Ύστερα από τόσες τραγωδίες ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ να υπάρχουν ειδωλολατρείες, παρωπίδες και ηλιθιότητες. Απ' την πλευρά μας θα κάνουμε ότι μπορούμε για να διαλύσουμε τις ειδωλολατρείες αυτές. Υπάρχουν όμως μερικοί απ' αυτούς που υποστηρίζουν ακόμα τη θεωρία του εκφυλισμένου εργατικού κράτους. Ο Τρότσκι ευτυχώς την απέρριψε πριν τον σκοτώσει ο δολοφόνος της φασιστικής ΓκεΠεΟυ. Μας λένε λοιπόν. Μα ένα καινούργιο αντεπαναστατικό καθεστώς δεν προϋποθέτει μια αιματηρή αντεπανάσταση; Μα δεν την βλέπουν; Ολόκληρη δεκαετία '28-'38 με τις σφαγές εργατών και αγροτών, με σκηνοθετημένες φασιστικές δίκες της Μόσχας; Όλα αυτά δεν είναι αιματηρή αντεπανάσταση; 16 εκατομμύρια άνθρωποι σφαγμένοι δεν είναι αιματηρή αντεπανάσταση; Ας μας πουν ποιά άλλη αντεπανάσταση έσφαξε τόσους ανθρώπους, εργάτες, αγρότες, επαναστάτες διανοούμενους.

Η Διεθνής Αριστερή Αντιπολίτευση και το τμήμα της το ΑΚΕ αποτέλεσαν την πρώτη συστηματική αντιπαράθεση, ιδεολογική, οργανωτική και πολιτική απέναντι στο κόμμα της σταλινικής κρατικοκαπιταλιστικής ιδεολογίας και της μετέπειτα σταλινικής αντεπανάστασης στην Ελλάδα. Παράλληλα, όταν ο μηχανισμός των σταλινικών κόμματος μετά το 1927 περνάει πέρα για πέρα στον έλεγχο των σταλινικών δεν αντέχει ούτε καν αμφιβολίες των πλέον αναγνωρισμένων ιδρυτών και ηγετών του, π.χ. σαν τον Πουλιόπουλο, Γιατσόπουλο κ.α. Ο σταλινικός μηχανισμός κατέστησε αδύνατη την ύπαρξη τάσεων μέσα στους κόλπους του και το αποτέλεσμα ήταν οι αγωνιστές σαν τον Πουλιόπουλο, Γιατσόπουλο, που απετέλεσαν μετέπειτα την οργάνωση του "Σπάρτακου", να αποσχισθούν από το κόμμα, να συκοφαντηθούν, να κατα-

διωχθούν με την συκοφαντία, την βρισιά και την ατίμωση. Επειδή όμως οι σταλινικοί δεν μπορούσαν, δεν είχαν την εξουσία για να εφαρμόσουν τις γνωστές πλέον σε μας σήμερα μεθοδεύσεις, μπόρεσε η ομάδα αυτή να δημιουργήσει την δική της τάση, την δική της πολιτική ομάδα με το περιοδικό "Σπάρτακος". Και ενώ αυτή η ομάδα έδωσε αρκετές θεωρητικές αναλύσεις και συνεισφορές αρκετά αξιόλογες για τον προβληματισμό του εργατικού κινήματος στον μεσοπόλεμο, κι αυτή έμενε στην ειδωλολατρεία του λενινιστικού σχήματος και κόμματος ακριβώς όπως και το ΑΚΕ. Μολαταύτα μέσα από την πάλη των τάσεων, των ιδεών και των οργανώσεων αναπτύχθηκε από το τέλος της δεκαετίας του '20 μέχρι την δικτατορία του Μεταξά μια πλούσια φιλολογία και συγγραφή. Όπως τα περιοδικά των διαφόρων τάσεων "Δαυλός", "Αρχείο Μαρξισμού", έτσι και η ομάδα Σπάρτακος με το θεωρητικό περιοδικό "ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ" και με τις συγγραφές θεωρητικών εργασιών, συνέβαλε πάρα πολύ στην διαφώτιση των προβλημάτων της ελληνικής κοινωνίας, του ελληνικού καπιταλισμού και του ελληνικού εργατικού κινήματος στο μεσοπόλεμο. Ο Πουλιόπουλος, ο οποίος υπήρξε ένας αναμφισβήτητα προικισμένος και λαμπρός μαρξιστής θεωρητικός και δίκαια τον έχουν κατατάξει στους κλασικούς του Μαρξισμού, έδωσε την περίφημη θεωρητική συμβολή του "Αστικοδημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;" σε αντιπαράθεση με τις ανούσιες και ηλίθιες ρητορίες του Κούτβι (από το Κ.Ο.Υ.Τ.Β) Ζαζαριάδη, που έλεγε ότι ο καπιταλισμός δεν υπάρχει στην Ελλάδα, γιατί πρέπει να τον πραγματοποιήσουμε πρώτα μέσα από μια αστικοδημοκρατική ανάπτυξη και εξέλιξη και ύστερα να μιλήσουμε για σοσιαλισμό και για την αναμενόμενη επανάσταση στη χώρα.

Εδώ θάθελα να σταθώ και να βγάλω ορισμένα συμπεράσματα. Τι βγήκε απ' αυτή την ανθρώπινη τραγωδία και εποποιία μαζί;

Εποποιία διότι το προλεταριάτο, για πρώτη φορά μια εκμεταλλευόμενη τάξη στην ανθρώπινη ιστορία διεκδικεί να αποκτήσει συνείδηση ιστορική και απαιτεί συλλογική ιστορική συνείδηση που δεν είχαν αποκτήσει ούτε οι σκλάβοι της αρχαίας δουλοκτητικής κοινωνίας, ούτε οι κολήγοι δουλοπάροικοι του μεσαίωνα. Το προλεταριάτο σ' αυτήν την ίδια εποποιία και τραγωδία, τι μήνυμα έχει αφήσει στην πάλη των εργαζομένων παραγωγών πολιτών για την απελευθέρωσή τους από τη μισθωτή σκλαβιά και τη βαρβαρότητα της κρατικής καταπίεσης. Το

προλεταριάτο, αν μιλούσαμε για την Ελλάδα, αλλά κυρίως για τα πιο αναπτυγμένα βιομηχανικά κράτη σήμερα, έχει αποδειχθεί, έχει εσωτερικεύσει και θεωρεί κανονικό φαινόμενο τη μισθωτή σκλαβιά. Αν δείτε ποιά είναι τα συνθήματα στις διαδηλώσεις του λεγόμενου ΚΚΕ σήμερα, που εξακολουθεί να ηγεμονεύει ένα σοβαρό τμήμα του ελληνικού προλεταριάτου, θα δείτε ότι αυτά τα συνθήματα είναι: ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΧΙ ΑΝΕΡΓΙΑ. Οι άνθρωποι το γράφουν και στην καθαρεύουσα με ορθογραφία (έψιλον-γιώτα). Θα μπορούσε κανείς να το διαβάσει δουλεία και όχι ανεργία.

Αυτό είναι το μήνυμα του Λενινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας: Βελτίωση και εξορθολογισμός του καπιταλισμού με την πάγια αύξηση του μεροκάματος του θωρου και των μερικών διεκδικήσεων απ' την πλευρά της σοσιαλδημοκρατίας, ώστε στην πορεία της αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας και του καπιταλισμού και με την ανάπτυξη του σταθερού κεφαλαίου και της τεχνολογίας να εξισοροποιηθεί αυτή η διάσταση με μια εκλογικευμένη αύξηση του εργατικού μισθού, ακριβώς για να επέλθει μια στοιχειώδης ισοροπία στο ειδικό εμπόρευμα που λέγεται εργατική δύναμη, έτσι ώστε το σύστημα να λειτουργεί κατά το δυνατόν ορθολογικά και να έχει λιγότερες ρωγμές. Αλλά και από την άποψη του Λενινισμού και κατόπιν του αγριανθρωπικού χαρακτήρα της Σταλινικής αντεπανάστασης, από την άποψη αυτών των ρευμάτων υπάρχει η θεοποίηση της μισθωτής σκλαβιάς, υπάρχει η πειθαρχία στο εργοστάσιο, στο κόμμα, Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, Η ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗ, η ειδικευση, η στέρηση πληροφόρησης στους παραγωγούς πολίτες. Η μεταβολή των εργατών σε ιδιωτικά κατοικίδια, εργαλεία του εργοστασίου στην παραγωγή, αυτή είναι η ιδεολογία της σοσιαλδημοκρατίας και της λενινιστικής ιδεολογίας. Αυτά τα μηνύματα άφησαν οι ιδεολογίες αυτές και θα πρέπει κάποτε να τα πούμε ξεκάθαρα και έξω απ' τα δόντια. Η υπόθεση του σοσιαλισμού, η υπόθεση της ελευθερίας της αυτοκυβερνώμενης ελεύθερης κοινωνίας των παραγωγών πολιτών είναι έργο των ιδίων. Προσέξτε δεν λέω των προλετάρων αλλά των παραγωγών πολιτών και υπενθυμίζω εδώ την θεμελιώδη διαπίστωση του Μάρξ στο Κεφάλαιο και το τονίζω στο Κεφάλαιο, όχι μόνο στα νεανικά του έργα όπως λένε μερικοί ακαδημαϊκοί ότι ο καπιταλισμός τελειοποιεί τον εργάτη και εξευτελίζει τον άνθρωπο. Επανερχομαι λοιπόν

και λέω ότι αυτές οι ιδεολογίες (λενινισμός-σοσιαλδημοκρατία) θεοποίησαν την ιδεολογία ενός χυδαίου χοντροκομμένου ιδεαλισμού του 18ου και 19ου αιώνα και την ανήγαγαν σε θρησκεία της καθημερινής ζωής των εργαζομένων. Ο άνθρωπος για αυτές τις ιδεολογίες είναι οικονομικό βιολογικό όν.

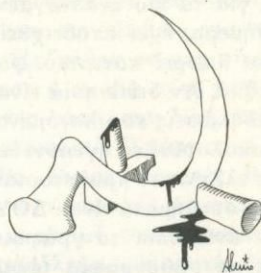
Όταν τους αντιτάσσουμε, μα και η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ,

Κάποιος Αριστοτέλης είχε πει ότι ο άνθρωπος είναι πολιτικό, λογικό όν. Πολιτικό όν με την έννοια ότι συμμετέχει στις διαδικασίες της κοινότητας και μέσα απ' αυτή τη συμμετοχή στην λήψη των αποφάσεων για τις δραστηριότητες της κοινότητας, γιατί είναι το μόνο όν στη φύση που είναι προικισμένο με λογικό και που μπορεί μόνο μέσα απ' τη συμμετοχή στις αποφάσεις της κοινότητας να πραγματοποιήσει την ικανοποίηση των αναγκών του οι οποίες είναι σύνθετες, δεν είναι μόνο βιολογικές είναι και ψυχολογικές και πνευματικές και πολιτιστικές. Αυτές τις διαστάσεις οι μεν σοσιαλδημοκράτες και λενινιστές τις κάνανε στη μπάνα, τις αποσιώπησαν, οι δε ημιάγριοι του σταλινισμού τις χλεύαζαν. Θα σας υπενθυμίσω τη βάνανση μεταχείριση που υπέστησαν οι έννοιες δημοκρατία και ελευθερία απ' τους ημιάγριους του σταλινισμού, την χυδαία και αποκρουστική ειρωνία και τους χλευασμούς ή τις βρισιές και τη λασπολογία που αντιτάσσουν απέναντι στους επαναστάτες αγωνιστές της ελεύθερης σοσιαλιστικής, αυτοδιαχειριζόμενης και ανθρωπιστικής κοινωνίας. Οι έννοιες αυτές υπέστησαν την πιο βάρβαρη και βάνανση μεταχείριση. Σας θυμίζω ότι την έννοια ελευθερία οι σταλινοφασίστες τη λέγανε ΠΟΡΝΗ. Θα σας θυμίσω ότι την έννοια της δημοκρατίας την, χλεύαζαν, την ποδοπατούσαν και στην πράξη και στην θεωρία. Ανήγαγαν με το πρόσχημα της δικτατορίας του προλεταριάτου, την δικτατορία του κόμματος και της γραφειοκρατίας σε καινούργια άρχουσα τάξη. Την ανήγαγαν σε νέα θρησκεία με το νέο ιδεολογικό πιστεύω των παραγωγών πολιτών και το αποτέλεσμα ήταν μια μεσαιωνικού τύπου κοινωνία που έχτισαν στα λεγόμενα κράτη του ΑΝ-ΥΠΑΡΚΤΟΥ σοσιαλισμού.

Αλλά όμως, όπως οι παλιές αρχέγονες ολοκληρωτικές δεσποτικές κοινωνίες της παλιάς Ασίας και της Αιγύπτου ή της παλιάς Οθωμανικής αυτοκρατορίας ή της παλιάς τσαρικής Ρωσίας, όπως και η φαινομενικά παντοδύναμη δικτατορία του Χίτλερ ή μάλλον η παντοδύναμη

δικτατορία του μεσοπολέμου, του Χίτλερ του Μουσολίνι και η γελοιοποίησή τους (δικτατορία του Μεταξά), όπως οι σημερινές δικτατορίες είτε αυτές εκφράζονται με τη δικτατορία του Πινোসέτ ή του Γιαρουζέλσκι, όπως εκείνες οι παλιές αρχέγονες δεσποτικές τυρρανίες κατέρευσαν και τοποθετήθηκαν στα σκοτάδια της ιστορίας και αποτελούν εφιαλτική ανάμνηση για την ανθρωπότητα, έτσι και οι σημερινές ολοκληρωτικές τυρρανίες θα καταπέσουν. Διότι εγώ προσωπικά πιστεύω ότι ο Αριστοτέλης, ο Μάρξ, ο Μπακούνιν και ο Κροπότκιν έχουν δίκιο όταν λένε ότι ο άνθρωπος είναι ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ και ΛΟΓΙΚΟ ΟΝ, ότι δεν είναι ένα απλό βιολογικό κατοικίδιο ζώο και εργαλείο της μηχανής. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος θα ξυπνήσει την κουρασμένη του συνείδηση, θα σηκώσει την κουρασμένη του ράχη εναντίον ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΡΡΑΝΙΩΝ της σημερινής εποχής, θα τις γκρεμίσει, θα τις ρίξει στα σκουπίδια της ιστορίας εκεί που τους ανήκει. Μια καινούργια κοινωνία θα γεννηθεί, εδώ είναι η ουτοπία που υποστηρίζω και την υποστηρίζω, μια καινούργια ελεύθερη κοινωνία των παραγωγών ανδρών και γυναικών, ελεύθερη στη δημιουργία και όχι στη σκλαβιά στη μισθωτή δουλειά, δουλεύοντας για το σαρκίο τους, για ένα μισθό για τον εργοδότη και για το κράτος. Μια κοινωνία των ελεύθερων δημιουργών που θα φτιάχνουν υλικά αγαθά, θα φτιάχνουν ποίηση, μουσική. ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΟΥΤΟΠΙΣΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΕΣ. Ευχαριστώ.

(Το ακροατήριο ξεσπά σε παρατεταμένα χειροκροτήματα).

**...Εμάς μας ενδιαφέρει
η αλήθεια, σαν κινητήρια
δύναμη για την
συνειδητοποίηση του
κοινωνικού ανθρώπου.**

ΣΗΜΕΙΩΣΤΕ ΟΤΙ

Η αστυνομία του Λονδίνου συνέλαβε 125 "αντικαπιταλιστές αναρχικούς" που πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας εναντίον του καπιταλισμού στο εμπορικό κέντρο του Λονδίνου. Πέραν του ότι οι συλληφθέντες ήταν υπερδιτλάσιοι, να και η προκήρυξη που εξηγεί τους λόγους της διαδήλωσης.

Έχεις αηδιάσει από... Την εκμετάλλευση του Τρίτου κόσμου... την μαζική δολοφονία των ζώων... την λεηλασία των πηγών πλούτου της γης... την τρελλή κατασκευή μηχανών και βομβών θανάτου που μας απειλούν με ολοκληρωτική καταστροφή;

Έχεις αηδιάσει με... Την υψηλή ανεργία... τις περικοπές των επιδομάτων Πρόνοιας και Παιδείας... το κλείσιμο των νοσοκομείων και των βιβλιοθηκών... την κτηνωδία της αστυνομίας... τα βουνα τροφίμων όταν υπάρχουν άνθρωποι που πεινρούν;

Αν ναι, τότε έχεις έναν ή περισσότερους λόγους να ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΗ (STOP THE CITY) στις 29 Μάρτη 1984. Η πρώτη διαμαρτυρία τύπου STOP THE CITY έγινε στις 29 Σεπτεμβρη 1983. Αν και ο τύπος στο μεγαλύτερο μέρος του είτε αγνόησε είτε διαστρέβλωσε ένα ελευθεριακό, πολύχρω-

μο και ιστορικό γεγονός, ήρθαν στην εκδήλωση 1500 άτομα και εξέφρασαν με ένα ενεργό, μη βίαιο τρόπο τις απόψεις τους σχετικά με το πως η Πόλη βοηθά στην καταστροφή της ζωής, και όχι στην διατήρησή της.

Στο Λονδίνο, το "αίτιο" - χρηματιστήριο, τράπεζες και έδρες επιχειρήσεων- είναι η καρδιά του οικονομικού συστήματος. Όχι μόνο δισσεκατομύρια λίρες αλλάζουν χέρια εκεί κάθε χρόνο, αλλά είναι επίσης ένα μέρος ηθικής χρεωκοπίας. Οι άνθρωποι έπονται των κερδών. Αυτή είναι και η λογική που περάσαμε με την Άμεση Δράση της 29ης Μάρτη.

Εκείνη τη μέρα, τα κέρδη από ολόκληρη τη χρονιά, συναθροίζονται και το μεγαλύτερο μέρος αυτών των κερδών είναι αιματοβαμμένα- το προϊόν της εκμετάλλευσης. Αυτή είναι επίσης η μέρα του Harrisburg.

Καλούμε οποιονδήποτε λυπάται και ενοχλείται απ'αυτά που κάνει στον κόσμο μας μια δυνατή και άπληστη μειοψηφία, και μάλιστα με τα λεφτά μας. Αυτή η κακή χρήση του χρήματός μας δημιουργεί σήμερα πραγματική φτώχεια εδώ, αλλά και σε άλλες χώρες, και έχουμε να κάνουμε

Αυτή είναι η ευκαιρία μας να δείξουμε την αντίθεσή μας στην συσσώρευση χρήματος, βγαλμένου από την ανθρώπινη αθλιότητα. Ο καθένας που θέλει να έρθει μαζί μας είναι καλοδεχούμενος, είτε συμφωνεί με τις προηγούμενες ιδέες, είτε θέλει να κάνει οτιδήποτε θεωρεί σωστό. Ελάτε στο "Σίτυ" στις 29 Μάρτη, να διαπιστώσετε τι μπορούμε να καταφέρουμε μαζί.

με μια κοινωνία η οποία είναι σεξουαλικά καταπιεστική, ρατσιστική, ελεγχόμενη όλο και περισσότερο από το κράτος. Πιστεύουμε ότι το *STOP THE CITY* είναι ένας τρόπος για να αντιληφθεί ο λαός την δύναμη των δημιουργικών πράξεών του όταν γίνονται από κοινού, ενάντια στην αισχρή καταπίεση της Πόλης. Οι άνθρωποι μπορεί να έχουν κάποια εξουσία, αλλά είναι εγκληματικά ανεύθυνοι ως προς τα ανθρώπινα όρια. Πιστεύουμε ότι τώρα έφτασε η στιγμή να υψώσουμε τις φωνές μας ενάντια στις αισχρές προσπάθειες για το κέρδος. Ένας τρόπος είναι και το *STOP THE CITY*.

Σας παρακαλούμε να φέρετε μαζί σας, κοστούμια, μουσικά όργανα, ποδήλατα, την φαντασία σας και την ενεργητικότητά σας, και βοηθήστε μας να μεταμορφώσουμε το "Σίτυ" σε μια γιορτή της κοινής μας ανθρωπότητας.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Τα μικρά παιδιά της φωτογραφίας δεν παίζουν σε κάποια παραλία του σήμερα. Βρίσκονται στο προαύλιο του σχολείου τους !!! Σε δημόσιο βέβαια αποκλείεται, μήπως λοιπόν σε κάποιο αντιαυταρχικό σχολείο του '70; ΟΧΙ. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΥΤΑ ΓΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΑΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ 1936 (!!) ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ. ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ Η ΤΟΜΗ ΤΩΝ ΙΣΠΑΝΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΕΞΗΓΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΣΑ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ.

ΒΗΜΑ 23.8.84

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΤΟ ...ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΟΚ

Η Ανατολική Γερμανία φαίνεται ότι είναι το αφανές 11ο μέλος της ΕΟΚ. Η "ένταξη" της πραγματοποιήθηκε την ίδια εποχή που οι διαπραγματεύσεις της Κοινότητας με την Πορτογαλία και ιδιαίτερα με την Ισπανία έχουν παγώσει. Παρά το γεγονός ότι η Α. Γερμανία φαίνεται να προωθεί τις σχέσεις της με τα άλλα μέλη-κράτη της ΚΟΜΕΚΟΝ, παρά μ' εκείνα της ΕΟΚ, στην πραγματικότητα η αλήθεια βρίσκεται κάπου στη μέση.

Σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία το άθροισμα των συναλλαγών της Α. Γερμανίας με τα κράτη-μέλη των δύο οικονομικών συνασπισμών βρίσκεται στα παρακάτω επίπεδα.

ΑΞΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ ΣΕ ΕΚΑΤ.
VALUTA MARK (I.V.M.= 0,25 ως
0,30 δολάρια)

	1981	1982
ΚΟΜΕΚΟΝ	84.221,9	91.314,8
ΕΟΚ	21.967,7	22.184,6

Το άθροισμα των εμπορικών συναλλαγών της Α. Γερμανίας και με την (υπόλοιπη) ΚΟΜΕΚΟΝ και την ΕΟΚ αυξάνεται με υψηλούς αριθμούς, παρά το γεγονός ότι η κυβέρνηση της χώρας αυτής αποφάσισε να περιορίσει τις εισαγωγές για συναλλαγματικούς λόγους. Η αύξηση των εμπορικών ανταλλαγών οφείλεται κυρίως στην άνοδο των εξαγωγών της

προς τα κράτη-μέλη της ΕΟΚ. Πρώτος εμπορικός εταίρος της Α. Γερμανίας είναι η ΕΣΣΔ και δεύτερος η Δ. Γερμανία. Το ύψος των εμπορικών της ανταλλαγών έφτασε το 1982 στα 55,2 δις Υ.Μ και στα 12,6 αντίστοιχα.

Η Α. Γερμανία μεταξύ του 1981-82 αύξησε τις εμπορικές της ανταλλαγές κυρίως με την Δ. Γερμανία (+13,39%), με την Γαλλία (+12,98%) και την ΕΣΣΔ (+10,57%). Η Ευρωπαϊκή όμως Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι εμπορικές ανταλλαγές της χώρας αυτής με την ΕΟΚ, βρίσκονται σε υψηλότερα επίπεδα από εκείνα που αναφέρονται στα επίσημα στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Όχι γιατί κάποια από τις δύο πλευρές έχει λόγους απόκρυψης της αλήθειας, αλλά γιατί "οι δύο Γερμανίες θεωρούνται δύο διαφορετικά κράτη αλλά πρόκειται για ένα έθνος" και γι αυτό καταλήγει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή: Οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων απ' την Α. Γερμανία προς τη Δύση δεν υπόκεινται σε ποσοστώσεις. Κατά συνέπεια πολλά προϊόντα προέλευσης Α. Γερμανίας περνούν στο έδαφος της Δυτικής και προωθούνται στην συνέχεια σε άλλα κράτη-μέλη της ΕΟΚ. Οι εξαγωγές εξ άλλου γεωργικών προϊόντων δεν υπόκεινται σε αντισταθμιστικές εισφορές και δεν επιβαρύνονται με δασμούς. Σημειώνεται ότι το 20% των αγροτικών εξαγωγών της Α. Γερμανίας κατευθύνεται προς τα κράτη-μέλη της Κοινότητας.

Υ.Σ (Δικό μας) "Σύντροφοι" του ΚΚΕ, ποιά είναι η διεθνής σταλινική θέση για την ΕΟΚ, στην πράξη και στην θεωρία;

ΒΗΜΑ 23.9.84

"...Ο Κάρλ-Χάινες Χόφμαν, 46 ετών, θεωρεί ότι είναι η ενσάρκωση του Φύρερ... Ο "Φύρερ" περνάει στην παρανομία (30.1.1980). Στις 26 Σεπτεμβρίου εξασφαλίζεται η επίθεση στη γιορτή της μπίρας στο Μόναχο και σκοτώνονται 13

άτομα. Τραυματίζονται άλλα 211... Οι αστυνομικοί θα ψάξουν στον πύργο του "Φύρερ" στο Έρμουτ και θα ανακαλύψουν ολόκληρο οπλοστάσιο: από περίστροφα μέχρι αντιεροπορικά πυροβόλα...

Αντικείμενο χλευασμών όταν ιδρύθηκε, το 1974, η παραστρατιωτική οργάνωση του Κάρλ Χόφμαν, δεν προκαλούσε ανησυχίες σε κανέναν. Το δυτικογερμανικό κράτος κυνηγούσε τότε τους τρομοκράτες της άκρας αριστεράς, τα μέλη της "Φράξιας Κόκκινος Στρατός" (RAF, ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ)...

Υπό την καθοδήγηση του "αρχηγού" πρώην γραφίστα, οι νεοναζιστές άρχισαν να επιτίθενται σε καταστήματα μεταναστών, σε βάσεις αμερικανών, και φυσικά σε εβραίους ή μάλλον Ισραηλίτες. Ο Χόφμαν συμμαχεί με την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) εναντίον του "κοινού εχθρού": η ομάδα Χόφμαν βοηθά την ΟΑΠ να προμηθευτεί στρατιωτικά φορτηγά του δυτικογερμανικού στρατού και η ΟΑΠ σε αντάλλαγμα ΔΕΧΕΤΑΙ νεοναζιστές για εκπαίδευση στα στρατόπεδά της στο Λίβανο.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ:

Κρατιστές όλου του κόσμου αλλοίμονο !! Τα θεμέλια του κράτους (δημιουργημένου ή δημιουργούμενου) "κατασκευάζονται" πάντα από επαίσχυντο "υλικό". Άλλο το δικαίωμα να ζεις ελεύθερα κι άλλο το δικαίωμα της "πατρίδας". Όταν αλλάζει ο σκοπός αλλάζουν και τα μέσα. Έτσι δεν είναι φίλοι της διαλεκτικής;

ΑΘΗΝΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1984

ΕΞΑΡΧΕΙΑ: ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΣ.

ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ (Γενικός διευθυντής της Αστυνομίας Αθηνών): "Τις 4 τελευταίες μέρες οι δυνάμεις της Αστυνομίας έχουν πράγ-

ματι εντύνει τις προσπάθειές τους να προφυλάξουν τόσο τους κατοίκους όσο και τους περαστικούς, της πλατείας των Εξαρχείων, από τους διάφορους αναρχικούς. Με εξαίρεση την Κυριακή το βράδυ, που είχαμε μεγάλες δυνάμεις ασχολημένες με τα ματς, καθημερινά αστυνομική δύναμη βρίσκεται σε επιφυλακή στην πλατεία... Δηλώνω κατηγορηματικά ότι δεν πρόκειται για τακτική αποθάρρυνσης. Για μας, πρέπει να το πάρουν πια απόφαση. Οι αναρχικοί θα φύγουν από τα Εξάρχεια. Και θα μας βρουν μπροστά τους αν αποφασίσουν να "μετακομίσουν" σε άλλη γειτονιά. Δεν θα το επιτρέψουμε. Ας πάνε σπίτια τους ή ας αλλάξουν τρόπο ζωής. Δεν μπορούν να χλευάζουν και να προπηλακίζουν πολίτες και η αστυνομία να αδρανεί. Δεν πρόκειται να ανεχτούμε συγκεντρώσεις τέτοιων αντικοινωνικών στοιχείων, που προχτές είχαν όρεξη να συγκρουστούν με την μικρή, λόγω γηπέδων, αστυνομική δύναμη, οπότε θα είχαμε κυριολεκτικά αμπατοχυσία, αν δεν αποτραβιόνταν λίγο πιο πέρα οι αστυνομικοί, παρακολουθώντας τους. Είναι αναρχικοί και πάνκ αυτοί που καταταλαπωρούν τους κατοίκους της περιοχής... Από την αρχή που ανέλαβα αυτή τη θέση είπα ότι πήραμε διαζύγιο με τους αναρχικούς και εξηγούμαι: δεν υπάρχει διάλογος μεταξύ μας. Γιατί αποδέχτηκε ότι δεν θέλουν εκείνοι ούτε είναι διατεθειμένοι να συμμορφωθούν. Ο καθένας μπορεί να κάνει ότι θέλει μέσα στα πλαίσια μιας στοιχειώδους ευπρέπειας. Δεν χρωστώνε τίποτα οι πολίτες, κι είναι καθήκον της αστυνομίας να προστατεύει την κοινωνική τους γαλήνη κι ηρεμία. Επαναλαμβάνω, θα μας βρουν μπροστά τους όπου και να πάνε. Τα Εξάρχεια γι αυτούς τέλειωσαν και η δύναμή μας θα υπάρχει από το πρωί στην περιοχή. Άλλωστε οι περισσότεροι από αυτούς δεν δουλεύουν. Τριγυρνάνε προκαλώντας, γιατί πιστεύουν και γράφουν και στους τοίχους "ζήτω η τεμπελιά". Αρκετά πια. Τέρμα κι αυτό το "στέκι" τους κι ούτε πρόκειται να υπάρξει άλλο.

(NEA, 2.10.84)

Ο ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΞΥΛΟ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ.

Τη τελευταία βδομάδα οι σοσιαλιστές του γλυκού νερού παρατώντας το τροπάρι τους περί δημοκρατικού διαλόγου και λαϊκής συναίνεσης αναβιώνουν την παλιά γνώριμη τακτική κάθε εξουσίας και κάθε κρατιστή που συγκεντρώνει στα χέρια του μια τεράστια εξουσία η οποία του δίνει το δικαίωμα να "παίζει" με τις ζωές των ανθρώπων: εξαπολύουν τα αστυνομικά τους όργανα σ' όλη την Αθήνα κι αυτά με την σειρά τους σπέρνουν τον τρόμο, πραγματοποιούν δεκάδες συλλήψεις και προσαγωγές στα αστυνομικά τμήματα για την εξακρίβωση στοιχείων ταυτότητας, πυροβολούν δεκαπεντάχρονους δραπετές, κακοποιούν στα μπουντρούμια της ασφάλειας ελεύθερους ανθρώπους που έχουν το θάρρος να αντιστέκονται και να ζητάνε εξηγήσεις για την αστυνομική αυθαιρεσία και τέλος στήνουν μπλόκα στους δρόμους και με το πρόσχημα της αυστηρής εφαρμογής των ηλίθων νόμων του κράτους κατάσχουν μηχανές εξοντώνοντας έτσι οικονομικά τους εργαζόμενους νέους.

Ειδικά οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις (επιχείρηση Αρετή) στην πλατεία Εξαρχείων για τέσσερα συνεχόμενα βράδια αποτέλεσαν το αποκορύφωμα της αστυνομικής τρομοκρατίας. Έδειξαν ότι η αστυνομία εξελίσσεται σε μια τέλεια στρατιωτική μηχανή ικανή να κινητοποιηθεί ταχύτητα για να συντρίψει το καθένα κι ιδιαίτερα το κομμάτι της νεολαίας που άμεσα ή έμμεσα αρνείται τις παράλογες θυσίες που μας επιβάλλει το ισχύον κοινωνικό σύστημα και απορρέουν από την μοναδική του ανάγκη να διατηρηθεί ο στενός έλεγχος πάνω μας. Τις τέσσερις μέρες των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων στα Εξάρχεια οι αστυνομικοί σε στρατιωτικούς σχηματισμούς κατέλαβαν στρατηγικές θέσεις, μπλόκαραν την περιοχή, την έβαλαν σχεδόν σε καραντίνα και άρχισαν σαν σκούπα να σαρώνουν συλλαμβά-

νοντας, βρίζοντας χυδαία και ξυλοκοπώντας οποιονδήποτε είχε την τόλμη να ζητήσει τον λόγο για την βαρβαρότητά τους. Αποτέλεσμα της αστυνομικής κτηνωδίας: 123 συλληφθέντες από τους οποίους οι 18 οι οποίοι παραπέμφθηκαν να δικαστούν στο αυτόφωρο και πολλοί τραυματίες. Οι προκλήσεις των αστυνομικών στο δικαστήριο και η φυσική άμυνα που τους αντιτάχθηκε από τον κόσμο που είχε συγκεντρωθεί για να συμπαρασταθεί στους διωχθέντες οδήγησε στην σύλληψη και κακοποίηση τεσσάρων ακόμη νέων.

Παρόμοιες επιχειρήσεις μεθοδεύονται και σ' άλλες περιοχές (Νέα Φιλαδέλφεια, Κυψέλη). Οι εμπνευστές τους επικαλούνται καταγγελίες των κατοίκων. Ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Εξαρχείων όμως διαψεύδει και δηλώνει ότι ουδέποτε ζήτησε την βίαιη επέμβαση της αστυνομίας. Το πόσο βρώμικη, χαμερπής και ελεεινή είναι η συμμορία που διευθύνει την ταξική κοινωνία γίνεται σαφές από την υπόθεση που διατυπώνει ο αρθρογράφος της εφημερίδας Αυγή επαληθευμένη κι από κύκλους της αστυνομίας, σύμφωνα με την οποία οι κάτοικοι, οι περαστικοί και οι θαμώνες της πλατείας Εξαρχείων έγιναν ζωντανό στόχο για να προπονηθεί πάνω τους η "μουδιασμένη" αστυνομική δύναμη που φρουρεί την περιοχή "ένα χρόνο χωρίς καμία δραστηριότητα" και να εκτονωθούν παράλληλα οξυμένα εσωτερικά προβλήματα της αστυνομίας.

Γιατί οι μπάτσοι και οι τραμπούκοι των ΜΕΑ εισβάλουν σε τέτοιο βαθμό στην καθημερινή ζωή μας; Η παρατεταμένη κοινωνική περιθωριοποίηση με τους εργαζόμενους στη γωνία απλούς θεατές εξέλιξεων που δεν τις ορίζουν, η συνεχιζόμενη οικονομική εξαθλίωση, η εντατικοποίηση του ρυθμού ζωής, ο πολλαπλασιασμός και η θεσμοποίηση των απάνθρωπων επιταγών στο βωμό των οποίων θυσιάζουμε καθημερινά την ζωή μας και τις επιθυμίες μας, δημιουργούν παντού ανυπόφορες συνθήκες ζωής και δυστυχιμένους ανθρώ-

πους. Οι νέοι προλετάριοι βλέποντας ότι η ταξική κοινωνία πάει κατά διαόλου δεν τοιμπάνε εύκολα με το σοσιαλιστικό δόλωμα, δεν εμπιστεύονται τις τύχες τους στους απατεώνες πολιτικούς κι αυτοί μέσω των οργάνων τους αλλά Μποσινάκη επιδιώκουν να τους εξαλείψουν από προσώπου γης αφού δεν μπορούν να τους ξεγελάσουν. Ότι δεν αφομοιώνεται καταστέλλεται. Όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος. Όταν ο Μποσινάκης δηλώνει ότι θα πατάξει τα αντικοινωνικά στοιχεία και τους αναρχικούς εκφράζει απλώς το πνεύμα που διακατέχει την κρατική γραφειοκρατία, εκφράζει την θέληση της κρατικής μηχανής να επέμβει σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της καθημερινής ζωής μας και να την χειραγωγήσει μέχρι τελευταίας λεπτομέρειας. Οι ψευτοσοσιαλιστές περισσότερο από τους προκατόχους τους διακατέχονται από το απάνθρωπο εξευτελιστικό δράμα μιας "κοινωνίας των πολιτών" απόλυτα υποταγμένης στην υπερτροφική κρατική μηχανή και στα στενά οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα που αυτή υπερασπίζεται. Τα εκτελεστικά τους όργανα, οι Μποσινάκηδες, οι Γεωργακάκηδες και οι τραμπούκοι τους κάνουν στο κέντρο της Αθήνας ασκήσεις-γυμνάσια για να, εξοικειώσουν τον κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο με την έμμονη ιδέα κάθε εξουσίας: την αστυνόμευση και τον ολοκληρωτικό έλεγχο.

Είχε το θράσος ο επικεφαλής των τραμπούκων-αστυνομικών Μποσινάκης να δηλώσει ότι θα πατάξει τα αντικοινωνικά στοιχεία -τους αναρχικούς-.

Αντικοινωνικά στοιχεία όμως είναι ο Μποσινάκης και η συμμορία που αποφασιίζει για τις τύχες μας, είναι αυτοί που όταν λένε ανθρώπινη κοινότητα εννοούν την εκμετάλλευση, καταπίεση, κακοποίηση, εξαπάτηση και υποταγή ανθρώπου από άνθρωπο.

Αντικοινωνικά στοιχεία είναι αυτοί που διευθύνουν και στελεχώνουν την αστυνομική μηχανή που έχει επανειλημμένα κινητοποιηθεί για να δολοφονήσει απεργούς, εξεγερμένους εργάτες, φοιτητές

και αγρότες και ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους. (Δεν ανοίγουμε κατάλογο ονομάτων και περιστατικών γιατί δεν θα τον κλείναμε ποτέ).

**Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΝΑ ΑΦΕΘΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΔΩ
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΟΙ 18 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΕΥΗ ΤΟ ΠΡΩΙ
ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ**

Ελευθεριακή Συσπείρωση ενάντια στην κρατική καταστολή.

4.10.84

ΚΑΙ Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΦΡΟΥΡΑΣ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Γείτονες και φίλοι

Εκεί που η αστυνομική βία απέτυχε το ΚΚΕ καλείται να παίξει το ρόλο του κράτους. Ο υπουργός Δημόσιας τάξης αποσύροντας τις συμμορίες των ροπαλοφόρων και των ασφαλιτών από την πλατεία, ζήτησε επίσημα να λύσουν το "πρόβλημα" των Εξαρχείων οι "κοινωνικοί" φορείς.

Όπως ακριβώς, την αποτρόπαια εμφάνιση των κρανοφόρων με τις ασπίδες και τα ρόπαλα, των ΜΑΤ, διαδέχτηκε αυτή των μουσάτων με τα τζην και τα ελβιέλα, των Μεατζήδων προβοκατόρων (για να περνούν από τον κόσμο κάτι σαν αγανακτισμένοι πολίτες), έτσι ακριβώς και η καταστολή πέρασε από τα χέρια του Μποσινάκη, στα χέρια των πρακτόρων του κρατισμού, των κομμάτων, και του τμήματος της κοινωνίας που τείνει να γίνει κράτος. Μεταμφιεσμένα τα σταλινικά καθάρματα σε χορωδιακούς ομίλους, παρατήματα ειρήνης, μορφωτικούς συλλόγους, αλλά και σε συλλόγους γονέων και κηδεμόνων, δημοτικών και γυμνασίων (ναι, πρόκειται γι αυτές τις αντιδραστικές οργανώσεις της Χούντας και του Καραμανλισμού, που φαίνεται πως αλλάζουν χέρια), απειλούν την κοι-

νωμία με το Ρώσικο μοντέλο ζωής: σπίτι, εργοστάσιο, μορφωτικός αθλητικός σύλλογος, εθνοσοσιαλιστική κουλτούρα κλπ.

Παραπέμπουμε στο ανατριχιαστικό κάλεσμα των "μαζικών φορέων" για συγκέντρωση στην πλατεία Εξαρχείων τη Δευτέρα 22 Οκτώβρη 6.30 μ.μ.

"Η κατάσταση στα Εξάρχεια μέσα τη μέρα χειροτερεύει, η υποβάθμιση της περιοχής γίνεται ολοένα πιο έντονη... τα μπαρ, τα διάφορα κέντρα ξενόφερτης υποκουλτούρας, αποτελούν το φυσικό περίγυρο μέσα στο οποίο μεγαλώνει η νεολαία μας. Να γιατί η γειτονία μας έγινε κέντρο δράσης, μιας ομάδας περιθωριακών με εισαγόμενη ιδεολογία, ντύσιμο, και κουλτούρα. Ήρθε η ώρα να πάρουμε τη γειτονιά μας στα χέρια μας. Γείτονες και φίλοι, το αποκρουστικό όμως στην υπόθεση δεν είναι μόνο η αλλαγή φρουράς στην καταστολή. Έχουμε πληθώρα αποδείξεων από καταλόγους υπογραφών, που μας έδειξε ο Μποσινάκης, έως μάρτυρες αξιοπίστων ανθρώπων, που ζητήθηκε η υπογραφή τους, πως αυτά τα σταλινικά σκουλήκια, που πήραν την εντολή από τον Σκουλαρίκη, να συνεχίσουν το έργο της αστυνομίας, ήταν τα ίδια που ζήτησαν φορτικά με παραστάσεις, υπογραφές και κατευθυνόμενα δημοσιεύματα στο τύπο την επέμβαση της αστυνομίας.

Γείτονες και φίλοι. Η υπόθεση Εξάρχεια που βρίσκεται σε εξέλιξη με την συγκέντρωση, των δόχων φορέων του ΚΚΕ, είναι ο προάγγελος της επιθετικότητας του κράτους και των συμμάχων του. Δεν υπερασπίζουμε τον εμπορευματικό πολιτισμό, τα προϊόντα του, την κοινωνική αποσύνθεση και τα δείγματα τυφλής βίας των νέων, όπου εμφανίζονται. Θα αμυνθούμε όμως με κάθε πρόσφορο μέσο σ' αυτή τη μετωπική επίθεση του κράτους, του μικροαστικού συντηρητισμού και των σταλινικών, ενάντια στους χώρους και στον τόπο που ζούμε και συναντιόμαστε. Ο πολιτισμός μας είναι δική μας υπόθεση.

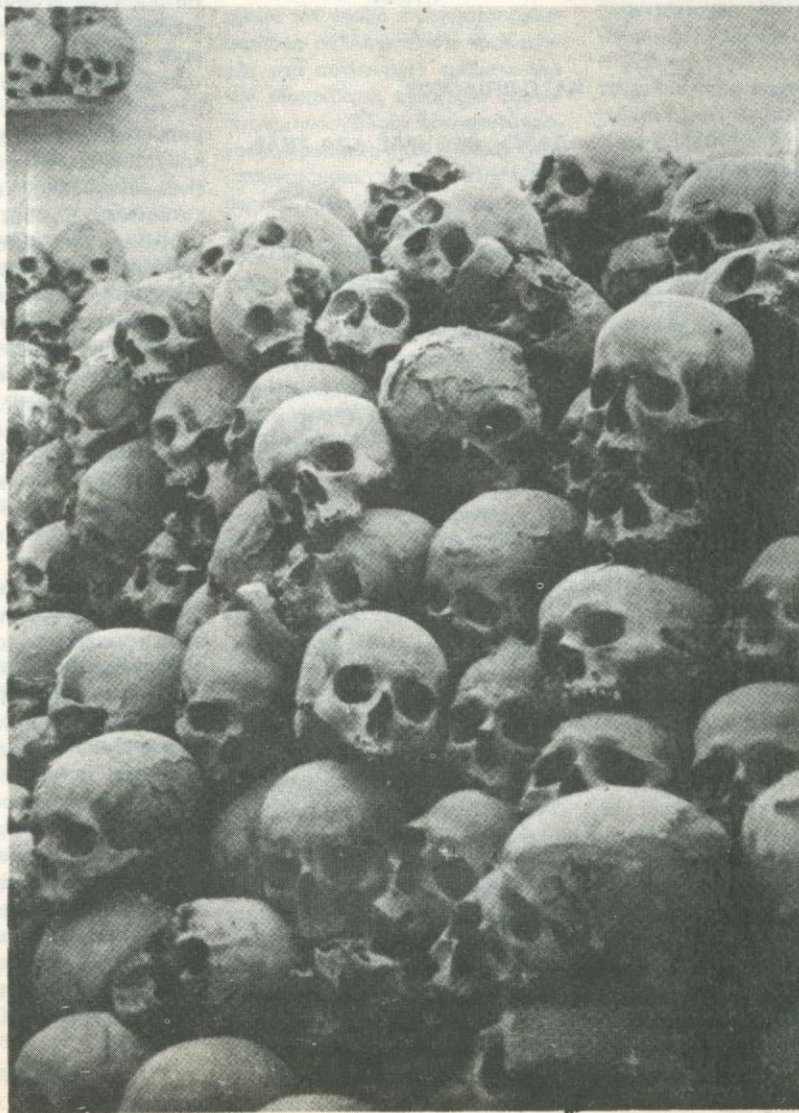
**ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΝΕΑΠΟΛΗΣ
ΟΜΑΔΕΣ ΑΝΤΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ**

Α. ΣΤΙΝΑΣ

ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ

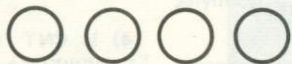
Η «ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ» ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΠΟΥ ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Επειδή κατά καιρούς σε διάφορα αναρχικά περιοδικά παρουσιάζονταν πληροφορίες για τα συνέδρια της CNT-FAI και για άλλες της δραστηριότητες, χωρίς όμως να παρουσιάζουν έστω και περιεκτικά τι είναι η CNT-FAI, αποφασίσαμε να δημοσιοποιήσουμε μια μικρή μπροσούρα της τοπικής ομοσπονδίας μεταφορών και επικοινωνίας της Βαρκελώνης με τίτλο "Τι είναι η CNT".

Η CNT είναι ένα εργατικό συνδικάτο βαθιά δεσμευμένο στην υπεράσπιση των εργατικών αιτημάτων και με μια σειρά από σχέδια και χαρακτηριστικά που καθιστούν την CNT ένα συνδικάτο ξεχωριστό απ' τα άλλα.

Αυτά είναι:

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΟΠΟΙΗΣΗ· μπροστά στα προβλήματα που προέρχονται τόσο από την συγκεντρωτική εξουσία, όσο κι από τον πατριωτικό εθνικισμό, η CNT υποστηρίζει την ταξική αλληλεγγύη ανάμεσα σ' όλους τους εργάτες του κόσμου, όποιοι και νά'ναι, ανεξάρτητα από χρώμα, γλώσσα, ή ράτσα. Όλοι σταθερά ενωμένοι για το σκοπό της ομοσπονδιοποίησης των κοινοτήτων και των λαών.

ΑΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ· μπροστά στην πολιτική δηλητηρίαση του εργατικού κινήματος και γι αυτούς που θέλουν να επωφεληθούν από τον συνδικαλισμό για να κάνουν πολιτική καριέρα η CNT δηλώνει ΑΠΟΛΙΤΙΚΗ. Όσοι εργάτες ανήκουν σε κάποιο πολιτικό κόμμα

θα μπορούν να είναι στην CNT σαν απλά μέλη, αλλά δεν μπορούν να παίρνουν ευθύνες της ίδιας.

Η ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ· μπροστά στις απόπειρες χειραγώγησης του συνδικαλισμού και του εργατικού κινήματος, άμεση δράση που σημαίνει ΜΗ ΑΠΟΔΟΧΗ μεσαζόντων μέσα στις εργατικές σχέσεις (επιτροπές δουλειάς, τεχνικούς κλπ.) για να δημιουργηθεί μια άμεση σχέση συνδικάτου-αφεντικού, σαν ο καλύτερος τρόπος άμυνας των εργατών στην δουλειά. Στην CNT δεν υπάρχουν "επαγγελματίες" που σκέφτονται και ενεργούν στο όνομα των υπολοίπων. Αν είναι αναγκαίο να νομιμάζονται απεσταλμένοι, είναι πάντα αιρετοί ήλεγχομένοι από τη βάση.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ· η CNT δεν εξαρτάται από κανένα πολιτικό κόμμα, ούτε από ηγέτες, ούτε από αμετακίνητους αρχηγούς. Κάθε συνδικάτο είναι αυτόνομο.

ΑΜΥΝΑ· Η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση υπηρετεί την υπεράσπιση των εργατών, ενάντια στις επιθέσεις του καπιταλισμού και του Κράτους.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

Όντας η ελευθερία του ατόμου η βάση της CNT, αυτή η οργάνωση αρνείται κάθε εκδήλωση εξουσίας ή γραφειοκρατίας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η CNT είναι ένα συνδικάτο επαναστατικό γιατί δεν πρόκειται να συμβιβαστεί με μια καλύτερη σύμβαση εργασίας ή την μείωση των ωρών εργασίας. Αυτές είναι οι κατακτήσεις που οι εργάτες θα αποκτήσουμε, σαν προϊόν του αγώνα μας, αλλά ο τελικός σκοπός μας είναι να τελειώνουμε πα με την κοινωνία των τάξεων και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για να επιτευχθεί μια κοινωνία όπου η κοινωνική δικαιοσύνη και η ελευθερία δεν θα είναι μια χίμαιρα.

ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ, ΟΥΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΟΜΙΣΑΡΙΟΥΣ, ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ. Στην CNT δεν υπάρχουν εργοπατέρες, δηλαδή χειριστές που θα συμμετέχουν στο συνδικάτο για να αφιερωθούν για πάντα στο να "κάνουν συνδικαλισμό", σαν αποστολή. Όποιος δεν ζει από τη δουλειά του δεν έχει θέση στην CNT.

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΜΕ

Η CNT είναι μια οργάνωση που δεν έχει αρχηγούς, ούτε ηγέτες, ακόμα καμιά εκτελεστική επιτροπή που να λέει στα συνδικάτα ή στους τομείς μες στις επιχειρήσεις τι πρέπει να κάνουν. Αντίθετα είναι οι τομείς ή τα συνδικάτα αυτά που λένε στις επιτροπές πως πρέπει να ενεργήσουν. Η CNT τοπικά λειτουργεί από κάτω προς τα πάνω, αποτελούμενη από τις ακόλουθες οργανώσεις:

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ. Είναι η φόρμα της οργάνωσης των μελών της CNT, στο ίδιο εργοστάσιο. Η επιτροπή θα συνέρχεται περιοδικά και θα έχει τουλάχιστο έναν απεσταλμένο για την εμφάνιση στην επιχείρηση, ο οποίος θα ανανεώνεται περιοδικά με

συμφωνία των μελών. Για να συσταθεί μια επιτροπή εργοστασίου αρκεί να υπάρχουν πέντε μέλη, αν και πρέπει να ληφθούν υπόψη οι ανάγκες κάθε επιχείρησης και το μέγεθός της.

ΟΙ ΤΟΜΕΙΣ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ. Οι επιτροπές του εργοστασίου μέσω του απεσταλμένου τους, έχουν επαφή με τα υπόλοιπα μέλη του κλάδου μέσω του τομέα του κλάδου, ο οποίος όμοια θα συνέρχεται περιοδικά και θα διοικείται από ένα Συμβούλιο για να συντονίζει τις ενέργειες και θα αποτελείται το λιγότερο από ένα γραμματέα και ένα τομέα.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ. Το συνδικάτο είναι ένας οργανισμός όπου συγκεντρώνονται όλοι οι εργάτες μιας βιομηχανίας και όλοι οι τομείς του κλάδου είναι τμήμα του. Το συνδικάτο έχει ένα Συνδικαλιστικό Συμβούλιο που διορίζεται σε γενική συνέλευση και είναι επιφορτισμένο να προωθεί τις κινητοποιήσεις του συνδικάτου. Η γενική συνέλευση συνέρχεται περιοδικά, όχι λιγότερο από μια φορά κάθε δύο βδομάδες με τακτικό χαρακτήρα και όλες τις φορές που θεωρείται κατάλληλη με χαρακτήρα έκτακτο, με σύγκληση του Συν. Συμβουλίου.

Όλα τα συνδικάτα βιομηχανίας συντονίζονται σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, σχηματίζοντας τοπικές ομοσπονδίες ή περιφερειακές συνομοσπονδίες της CNT. Η ένωση των περιφερειακών συνομοσπονδιών σχηματίζει την Εθνική

Συνομοσπονδία Εργασίας της Ισπανίας, της οποίας αντιπροσωπευτικός οργανισμός είναι η Εθνική Επιτροπή που τα μέλη της αλλάζουν κάθε χρόνο. Στην CNT κανείς δεν πληρώνεται, ούτε και ο Γενικός Γραμματέας, και ο καθένας προσφέρει τις λειτουργίες εθελοντικά.

ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΣ ΣΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΤΙΡΗΣΕΙΣ

1) Η CNT ΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ.

Η CNT έχει πράγματι ένα παρελθόν επαναστατικής πάλης για την οποία είναι υπερήφανη και την οποία οι παλιοί αγωνιστές αναφέρουν συχνά. Αλλά η CNT σήμερα αποτελείται θεμελιακά από νέους οι οποίοι, χωρίς να αποκλίνουν από την παράδοση, δίνουν στο συνδικάτο ένα χαρακτήρα σύμφωνα με τους καιρούς που ζούμε. Η παράδοση της CNT είναι ένας πολύπλοκος που πρέπει να κρατηθεί από το εργατικό κίνημα, για να βγάλει τα διδάγματα που του είναι πολύτιμα.

2) Η CNT ΗΤΑΝ ΑΠΩΝ ΣΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ.

Σαν οργάνωση η CNT απογοητώθηκε ολοκληρωτικά στα τέλη της δεκαετίας του 50, αφού άντεξε σ' όλη την περίοδο 20 χρόνων πολύ άγριας καταστολής. Αλλά αν η οργάνωση ελάττωσε τις δραστηριότητές της, έγινε επειδή οι πιο δυναμικοί μαχητές της κείτονταν δολοφονημένοι ή ζούσαν φυλακισμένοι ή εξόριστοι. Μερικοί συνέχισαν να αγωνίζονται στην παρανομία και μέσα σε άλλες εργατικές

οργανώσεις, κι εκτός αυτών συνεισφέρει στον σχηματισμό της CCOO (συνδικάτο που πρόσκειται στους σοσιαλιστές) δουλεύοντας μέσα σ' αυτές ενώ ήταν φορείς μιας αυτόνομης γραμμής.

3) Η CNT ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΗ.

Η CNT είναι μια οργάνωση συνδικαλιστική επαναστατική που αποτελείται από εργάτες χωρίς διάκριση φύλου, θρησκείας κλπ, που επιδιώκει την εγκαθίδρυση (και επαναφορά) του ελευθεριακού κομμουνισμού. Οι αρχές της δεν είναι συγκεκριμένα (ορισμένες με λεπτομέρεια) αναρχικές, αλλά αναρχοσυνδικαλιστικές. Από κανέναν δεν απαιτείται μια ιδεολογία καθορισμένη για να συμμετέχεται στη CNT με πλήρη δίκαιο.

4) Η CNT ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Η CNT βασισμένη στην πάλη των τάξεων θέλει να καταστρέψει τον καπιταλισμό και το Κράτος και να μετατρέψει αυτή την κοινωνία σε μια άλλη που θα ξεμπερδέψει με την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και θα βαδίσει στην ολοκληρωμένη, τέλεια κι απόλυτη ελευθερία της ανθρωπότητας μέσα σε μια τάξη ηθική, οικονομική και πολιτική. Για όλα αυτά η μπουρζουαζία ενδιαφέρεται πάντα να συγχέει τα πράγματα ταυτίζοντας τον CNTίστα με τον τρομοκράτη και ζωγραφίζοντάς τον με μια βόμβα σε κάθε χέρι. Η CNT χρησιμοποίησε βία μόνον όταν δεν της αφήνανε άλλο δρόμο για να αμυνθεί. Η μορφή καταστολής οποιασδήποτε επιθυμίας για ελευθερία μας δείχνει από που προέρχεται η τρομοκρατική βία.

5) Η CNT ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ ΜΙΑ ΟΥΤΟΠΙΑ.

Μια κοινωνία πιο δίκαιη, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, όπου όλοι οι άνθρωποι μορφώνονται μέσα σε ελευθερία δεν είναι ένας σκοπός στη στροφή της γωνίας. Είναι βέβαιη: "Αξίζει ο κόπος να αγωνιστείς για άλλη υπόθεση."

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ, ΕΣΥ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ.

Η παρακάτω "πρόσφατη" προκήρυξη που μας ήρθε από την Ισπανία έχει αξία χρήσης μόνο στο βαθμό που θα γίνει αντιληπτό όχι τόσο το γεγονός πως οι αναρχικοί της Ισπανίας έχουν διαφωνίες (αυτή τη στιγμή υπάρχουν δύο "CNT" - CNT-AIT και CNT-CCT) αλλά η σημασία αυτής της ίδιας της διαφωνίας. Κι αυτό γιατί αν εδώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αγωνίζεται για την σωστή εφαρμογή του νόμου, εκεί η πάλι τίθεται: Υποταγή στις νομοθεσίες ή κατηγορηματική αντίθεση με τους νόμους;

Ο εορτασμός ενός επιτηδευμένου "έκτακτου συνεδρίου ενοποίησης της ισπανικής CNT" τις ημέρες 29 και 30 Ιουνίου και 1 Ιουλίου, στη Μαδρίτη, μας υποχρεώνει να επισημάνουμε τα εξής:

Αυτό το ψεύτικο συνέδριο που διευκόλυναν ιδιωτικά και δημόσια μέσα επικοινωνίας και πληροφόρησης, έγινε με την οικονομική υποστήριξη της σοσιαλιστικής κυβέρνησης (περίπου 3.000.000 πεσέτες) και με την προστασία δυνάμεων της εθνικής αστυνομίας, που είχαν σαν αποστολή να εμποδίσουν την είσοδο στο τμήμα των αυθεντικών αγωνιστών της CNT-FAI που είχαν έρθει απ'όλη την Ισπανία για να διαμαρτυρηθούν ενάντια σ'αυτή την ενέργεια. Αυτό προκάλεσε αντιθέσεις και έριδες στη διάρκεια των τριών ημερών. Ανάμεσα στις συμφωνίες αυτού του "συνεδρίου" που βγήκαν στην δημοσιότητα μπορούμε να σημειώσουμε την πρόθεση της καινούργιας οργάνωσης να πάρει μέρος στις επόμενες συνδικαλιστικές εκλογές που οργανώνονται από την κυβέρνηση, καθώς και την αποδοχή του ονόματος της CNT χωρίς "επώνυμα", χωρίς δηλαδή να δεσμεύεται από την AIT.

INTERNACIA LABORISTA ASOCIO
 ASSOCIATION INTERNATIONALE DES TRAVAILLEURS
 INTERNATIONAL WORKER'S ASSOCIATION
 INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOCIATION
 ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
 ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORATORI

INFORMA EL SECRETARIADO GENERAL DE LA AIT ANTE UN PRETENDIDO
 " CONGRESO EXTRAORDINARIO DE UNIFICACION " DE LA CNT ESPAÑOLA.

La celebracion de un pretendido " congreso extraordinario de unificaci-
 on de la CNT española " los días 29 y 30 de junio, y el 1 de julio, en Madrid,
 nos obliga a puntualizar lo siguiente:

Este falso "congreso", al que le facilitaron medios oficiales y pri-
 vados de divulgacion, se desarrolló con el apoyo económico del Gobierno so-
 cialista - unos tres millones de pesetas - y protegido por fuertes retenes
 de la Policía Nacional con la misión de impedir la entrada al recinto de los
 auténticos militantes de la CNT-AIT venidos de toda España para protestar
 contra el acto; lo que provocó enfrentamientos y heridos durante las tres
 jornadas. Entre los acuerdos de este "congreso" hechos públicos podemos se-
 ñalar el propósito de la nueva organizacion de participar en las próximas
 elecciones sindicales organizadas por el Gobierno, y el de adoptar el nom-
 bre de CNT " sin apellidos "; sin vincularse a la AIT.

Este Secretariado no tuvo conocimiento del "congreso", al que por
 tratarse de la CNT española debiera preceptivamente haber sido invitado y
 donde se mencionaba a la AIT, hasta su difusión pública. El "congreso" ha
 sido organizado por la llamada corriente "posibilista" CNT-CONGRESO VALEN-
 CIA escindida en el Vº Congreso de CNT-AIT.

El Secretariado denuncia el procedimiento seguido para la preten-
 dida "reunificación", como contrario a los Estatutos de la AIT. Además,
 aclara, a la AIT solo pueden pertenecer las organizaciones que acepten la
 Declaración de Principios y Finalidades de la Internacional, vueltos a rati-
 ficar en el XVII Congreso de Madrid; donde taxativamente se declara "opuesta
 a todas las tendencias de organizacion inspiradas en el centralismo del Es-
 tado...rechazando toda colaboracion con los organismos legislativos". A lo
 que acaba de renunciar la nueva CNT anunciando la práctica de un sindicalis-
 mo de participacion utilizando la legalidad legislativa.

Rogamos a todas las Secciones y Grupos la difusión de esta nota.

El Secretario General de AIT
 Firmado: Fidel Gorrón Canoyra

Madrid 3 de julio 1984.

Αυτή η Γραμματεία δεν είχε γνώση του "συνεδρίου" μέχρι την δημοσίευσή του, στο οποίο "συνέδριο" για να χρησιμοποιηθεί από την ισπανική CNT CONGRESO VALENCIA διαχωρισμένη στο 5ο Συνέδριο της CNT-AIT.

Η Γραμματεία καταγγέλει τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για επιτηδευμένη "επανενοποίηση" σαν αντίθετη στα καταστατικά της AIT.

Επιπλέον δηλώνει ότι στην AIT μπορούν να πάρουν μέρος μόνο οι οργανώσεις που αποδέχονται την Διακήρυξη των Αρχών και Σκοπών της Διεθνούς, που επικυρώθηκαν στο 17ο Συνέδριο της Μαδρίτης.

Εκεί δηλώνεται κατηγορηματικά: "αντίθεση σε όλες τις τάσεις της

οργάνωσης που διαπνέονται από τον συγκεντρωτισμό του Κράτους... αρνούμενοι κάθε συνεργασία με τους νομοθετικούς οργανισμούς." Αυτό που απομένει να συμπεράνουμε είναι ότι η καινούργια CNT αναγγέλει την πρακτική ενός συνδικαλισμού συμμετοχής που χρησιμοποιεί την νομοθετική νομιμότητα.

Παρακαλούμε όλους τους τομείς και τις Ομάδες να διανεμήσουν αυτή την προκήρυξη.

Ο Γ.Γ της AIT
 Υπογραφή: Fidel Gorrón Canoyra.

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΝΕΩΝ

“Οντας σαφώς εχθρικοί προς κάθε τάση, όποια μορφή κι αν έχει, που σφετερίζεται την επανάσταση προς όφελος της ιδέας του έθνους ή της πατρίδας, απευθυνόμαστε σ’ όλους εκείνους που με όλα τα μέσα και χωρίς καμιά επιφύλαξη είναι αποφασισμένοι να καταστρέψουν την καπιταλιστική εξουσία και τους θεσμούς της”.

Αντρέ Μπρετόν

Τον περασμένο Σεπτέμβρη μια ομάδα αναρχικών, έχοντας εντοπίσει την αποτελεσματικότητά της “χωρίς καμιά ουσιαστικής παρουσίας στους χώρους που παράγεται και αναπαράγεται το κεφάλαιο” αναρχικής δραστηριότητας, στην ανυπαρξία “συντονισμένης δράσης με συνοχή, με αποσαφηνισμένη και αποφασιστική λογική” και έχοντας συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα της οργάνωσης, δημιουργεί τα Αναρχικά Γραφεία Πληροφόρησης, τα οποία αποτέλεσαν το συλλογικό φορέα από τον οποίο πήγαζε για ένα χρόνο σχεδόν κάθε αναρχική ενέργεια ή κινητοποίηση.

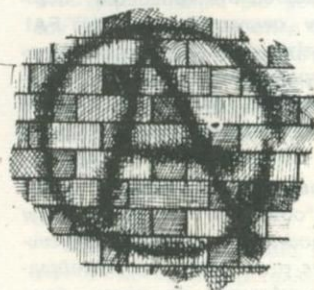
Παραβιάζοντας την βασική αρχή που απετέλεσε θεμέλιο για την δημιουργία τους -“για να μπορέσουμε να αναπτύξουμε μια αποτελεσματική προπαγάνδα και κοινωνική παρέμβαση πρέπει να οργανωθούμε επαναπροσδιορίζοντας τις αρχές μας και τους στόχους μας”- απόδειξαν ότι ήταν ανίκανοι να ξεπεράσουν τα λάθη του παρελθόντος. Αυτά τα λάθη ήταν φυσιολογικά και αναπόφευκτα, αφού ήδη

είχε γίνει το αρχικό καταστροφικό σφάλμα. Η προσπάθεια, δηλαδή, να συσπειρωθεί κάποιος κόσμος και να οικοδομηθεί κάποια αναρχική οργάνωση, χωρίς πρώτα να καθοριστεί όχι μόνο η οργανωτική συνθήκη πάνω στην οποία θα αναπτυχθούν οι συλλογικές αντιεξουσιαστικές σχέσεις των συντρόφων αλλά και χωρίς να καθορισθούν με σαφήνεια και συνεκτικότητα οι κοινές θέσεις των συντρόφων ως προς την αναρχική θεωρία και πρακτική που θα αποτελέσουν την μίνιμουμ συμφωνία που θα αποδέχονταν όλοι, πάνω στην οποία θα στηριζόταν η ανάλυση της ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας, θα οριοθετούνταν το θεωρητικό πλαίσιο με τρόπο κρυστάλλινο και διαρκή ώστε να αποκλειόταν κάθε σύγχυση και ασάφεια, κάθε συμβασμός και διαστρέβλωση. Αυτός ήταν ο λόγος που τα γραφεία έγιναν στέγη κάποιων ανθρώπων που η κριτική τους στην ταξική κοινωνία περιοριζόταν σε μερικές αρνητικές συνταγές, που η στείρα αποσπασματική πρακτική κι οι θεαματικές ενέργειες ξαναβαπτίστηκαν κοινωνική παρέμβαση. Δεν είναι περίεργο που τα “Γραφεία” απομονώθηκαν σταδιακά, εκφυλίστηκαν και τελικά αυτοδιαλύθηκαν.

Οι σύντροφοι της Αναρχικής Ομάδας Νέων ενώθηκαν πάνω στην εμπειρία των “Γραφείων”. Μένοντας πιστοί στο μήνυμά τους -μόνο μέσα από οργανωμένες συλλογικές σχέσεις μπορούμε να επεμβούμε στην κοινωνία και να θέσουμε μια επαναστατική προοπτική- και έχοντας υπόψη τον λόγο της αποτυχίας τους -δεν διακήρυξαν με σαφήνεια τις βασικές αρχές

τους και την σχέση τους με τον αναρχισμό- ενώσαμε τις εμπειρίες μας, τη δράση μας, τις καρδιές μας και τον κοινό πόθο για μια νέα κοινωνία, για να χαράξουμε μια νέα στρατηγική, έναν καινούργιο προσανατολισμό της πάλης μας ενάντια στον καπιταλισμό ξεπερνώντας τα παλιά μας λάθη.

Λέγοντας νέο προσανατολισμό εννοούμε ότι η αποκατάσταση του αναρχισμού σαν επαναστατική θεωρία και πρακτική, σαν στρατηγική και οργάνωση της τακτικής

πάλης, που έχει αναλυθεί μέσα από τους αγώνες της κοινωνίας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, και δεν αποτελεί ανάκαλυψη κάποιων επιστημόνων ή θεωρητικών, θα γίνει όχι με διακηρύξεις του στυλ "εμείς δεν είμαστε πρεζάκδες" αλλά με την οργανωμένη παρέμβαση και συμμετοχή στην ταξική πάλη, όπου θα κερδίσει η εμπιστοσύνη και η εκτίμηση των εργαζομένων, αποκρούοντας έτσι αυτοί οι ίδιοι τα βρωμερά ψέμματα που κατασκευάζει το κράτος. Συνδεδεμένες με τους ταξικούς αγώνες των εργαζομένων οι αναρχικές οργανώσεις θα δείχνουν με απλό και ξεκάθαρο τρόπο τις αρχές τους. Θα διακηρύττουν καθημερινά ότι ο στόχος της ταξικής σύγκρουσης δεν είναι ο περιορισμός ή η ορθολογικοποίηση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης αλλά η κατάρτησή της. Θα αποδεικνύουν ότι η μόνη λύση για να σωθούμε από την απάνθρωπη καπιταλιστική κοινωνία που μας εξοντώνει καθημερινά είναι η οργάνωση σε συλλογικές αντιεξουσιαστικές ενώσεις που θα έρχονται σε άμεση ρήξη με το κράτος και το κεφάλαιο και τους εκπροσώπους τους, που κρύβονται πίσω από πράσινους ήλιους και κόκκινα σφυροδρέπανα, μέχρι την τελική νίκη και την εγκαθίδρυση του αντιεξουσιαστικού κομμουνισμού.

Η Αναρχική Ομάδα Νέων θεωρεί ότι είναι καθήκον όλων των αναρχικών της Θεσσαλονίκης η θεωρητική αποσαφήνιση των απόψεών τους και η οργάνωσή τους μέσα από σχήματα που οι ίδιοι θα επιλέξουν έτσι ώστε η παρέμβασή τους στους κοινωνικούς χώρους να είναι συνεχής και αποτελεσματική.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΝΕΩΝ

Ενοποίηση των Σωμάτων Ασφαλείας για να "αυξηθεί η παραγωγικότητά τους", μελέτη για την ίδρυση Δημοτικής Αστυνομίας, απαγόρευση της αφισκοκόλησης και του γραφί-

ματος σε τοίχους, ηλεκτρονικά "μάτια" στο κέντρο της Αθήνας και τώρα πρόσφατα στη Θεσσαλονίκη περίφραξη του Α.Π.Θ. σε κείνο ειδικά το σημείο που βλέπει στο κέντρο της πόλης με κάγκελα-ξυφολόγχευ: ο εξοπλισμός του κράτους ενάντια στην ανθρωπιά, ενάντια στην απειθαρχία, ενάντια στην αυθόρμητη εξέγερση είναι όχι μόνο φανερός αλλά και ανησυχητικός.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την σιωπηλή υποστήριξη των άλλων κομμάτων (που ως γνωστό έχουν πρόσβαση στα μέσα μαζικής ενημέρωσης και άφθονη οικονομική υποστήριξη του κράτους ώστε να παίζει καλά τον ρόλο του) προχώρησε στην θεσμοθέτηση του φιμώματος κάθε φωνής που ξεφεύγει από τα πλαίσια και επιτρέπει το πολιτικό θέαμα. Έτσι αν πιστείς να κολλάς αφίσες ή να γράφεις σε τοίχο αντιμετωπίζεις ποινή φυλάκισης ως (1) ένα χρόνο και χρηματικό πρόστιμο 300.000 δραχμών έως 1.000.000 δραχμών. Και όλα αυτά για "την προστασία της ελεύθερης έκφρασης και διάδοσης των στοχασμών, σύμφωνα με περιορισμούς που αποβλέπουν αποκλειστικά και μόνο (:) στην προστασία της τιμής και προσωπικότητας του ατόμου στην προστασία του περιβάλλοντος (:) και στην προστασία της ιδιοκτησίας". Όπως λέει ο καλός μας κύριος Κουτσόγιωργας, υπουργός εσωτερικών. Το γνωστό παραμύθι του ΠΑΣΟΚ "για το σοσιαλισμό, για το περιβάλλον, για..." πάντα σε λειτουργία για τον εκσυγχρονισμό του καπιταλισμού, για να σταθεί η ελληνική αστική τάξη στα πόδια της. Όμως όχι κύριε Κουτσόγιωργα, εμάς δεν μας αρέσει η αισθητική του άσπρου ντουβαριού, δεν μας αρέσει καν το πανταχόθεν ντουβάρι, δεν μας αρέσει το κλουβί ("διαμέρισμα" εσύ το βαπτίζεις), δεν μας αρέσει το περιβάλλον που εσύ προσπαθείς να "προστατέψεις" από μας τη στιγμή που το έτερον

ήμισό σου, οι βιομήχανοι, καταστρέφει και τα τελευταία απομεινάρια του πλανήτη μας. Η αισθητική σου που ηδονίζεται με την μονοχρωμία, που θαυμάζει οτιδήποτε έχει ορθή γωνία πάνω του ή διαθέτει τεράστια μάζα, που θεωρεί φυσικό ένας χώρος να είναι περιφραγμένος είναι η αστική αισθητική που χαρακτηρίζεται από τον ορθολογισμό, την έλλειψη φαντασίας, την επιθυμία για "προστασία της ιδιοκτησίας" δηλαδή για νομιμοποίηση της κλησίας και καταστολή κάθε προσπάθειας ενάντια σ' αυτή.

Σύμφωνα μ' αυτή την αισθητική ή "προστασία της τιμής και της προσωπικότητας του ατόμου" στο κέντρο της Θεσσαλονίκης μετατρέπεται στο εφιαλτικό δίδυμο: να κάτσω να μου σπάσουν τα κόκκαλα οι μπάτσοι των ΜΕΑ (προσοχή: όχι ΜΑΤ) ή να παίξω ρώσικη ρουλέτα διακινδυνεύοντας να αφήσω τα άντερα μου στα κάγκελα κατά την προσπάθειά μου να εκμεταλλευτώ το πανεπιστημιακό άσυλο. Κι αυτό γιατί τα καθάρματα του κράτους κατάλαβαν το σφάλμα που έκαναν να χτίσουν το πανεπιστήμιο στο κέντρο της πόλης.

Ενάντια σ' αυτή την οργανωμένη προσπάθεια καταστολής καθώς και στο καθημερινό ψέμμα του κράτους θα πρέπει να οργανωθούμε αντιεξουσιαστικά και να αντιτάξουμε -από καθαρή αυτοάμυνα- την αλληλεγγύη μας με όλους τους κολασμένους αυτής της γης και την εξέγερσή μας που θα θέσει τέρμα στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο στον εξευτελισμό του ατόμου.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Το κράτος καθημερινά καταστέλει κάθε τάση, κάθε ενέργεια που τείνει να ξεφύγει από τα πλαίσια της "λογικής" του. Και ξέρουμε πως η "λογική" του συστήματος είναι η "λογική της υποδούλωσης", η "λογική της ανθρωπίνης ισοπέδωσης". **"Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ"**.

Ενώ η ελευθερία είναι στοιχείο της φύσης μας, ενώ πηγάζει από τον ίδιο μας τον εαυτό, κάποια επιτήδεια γουρούνια με γραβάτες προσπαθούν να την φυλακίσουν μέσα σε νόμους και ύπουλες παραγράφους. Οι "φωστήρες" της Βουλής ψηφίζουν νόμους για την ΡΥΘΜΙΣΗ της ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ και μεις κοινώμαστε ήσυχοι (;). Μας ρώτησε εμάς κανένας αν συμφωνούμε; Μας ρώτησε κανένας Αφεντικό να του πούμε ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ; Την απάντηση την γνωρίζουν καλά. Γιαυτό δεν επιχειρούν αδιεξοδικούς πειραματισμούς. Εξάλλου ΠΟΤΕ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΠΕΙΣΕ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΗΣ, ΕΝΑ ΡΟΛΟ ΕΠΙΒΟΛΗΣ -ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ - ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ-ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ένα ρόλο που έμαθε άψογα να χειρίζεται, εφευρίσκοντας -δήθεν- "αναγκαίους" περιορισμούς και κανόνες.

ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ. Αλλά η τραγικότητα δεν βρίσκεται απλά και μόνο σ' αυτό καθεαυτό το γεγονός της ΣΚΛΑΒΙΑΣ, αλλά σ' αυτό της ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗΣ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ. (Μεγαλώνοντας σ' ένα κελί θα μάθεις να το αγαπάς και αργότερα να το υπερασπίζεσαι από τους "εχθρούς"). Ούτως ή άλλως στο κελί ΘΑ ΜΕΙΝΕΙΣ. **"ΕΙΤΕ ΤΟ ΘΕ-**

ΛΕΙΣ ΕΙΤΕ ΟΧΙ: Η τακτική των "πάνω").

Το κίνημα αμφισβήτησης που αναπτύχθηκε στις δεκαετίες '60-'70 ενσωματώθηκε μέσα στους καπιταλιστικούς-εμπορευματικούς μηχανισμούς του κράτους. Η μουσική Ροκ και τα χαρακτηριστικά που την συνοδεύουν σαν τρόπο έκφρασης στη ζωή, ο τρόπος ντυσίματος, οι συνήθειες των νέων χρησιμοποιήθηκαν προς όφελος του καταναλωτισμού. Στην ουσία οτιδήποτε αποσπούσε την προσοχή των νέων η εξουσία κατάφερε να το εκμεταλλευτεί. Παρόλα αυτά τα βαθύτερα μηνύματα παρέμειναν και μεταδόθηκαν. Στην τωρινή δυναμική της, η μεγάλη παράδοση του Αντεργκράουντ χαρακτηρίζεται από δύο θεμελιώδεις τάσεις: την αναζήτηση μιας παγκόσμιας αλληλεγγύης και την βραχυκύκλωση των γραμμών εξουσίας, διανομής, παραγωγής και πληροφόρησης των αυταρχικών οργανισμών.

Με αυτά τα μηνύματα εσωτερικευμένα διαδραματίστηκαν τον Απρίλη και Μάη του 1981 τα επεισόδια στις συναυλίες των "Στέπενγουλφ" και "Σίτυ" που "αναπερνούν το ηθικό όχι μόνο των αναρχικών αλλά και εκείνου του κόσμου που για πρώτη φορά ένοιωθε πως μπορούσε να δημιουργήσει γεγονότα χωρίς ηττοπάθεια και απογοήτευση". Πέρα τις -όπως πάντα σχεδόν- ψεύτικες δηλώσεις του Τύπου σύμφωνα με τις οποίες τα αίτια δεν είχαν μια εξεγερσιακή μορφή, αλλά ήταν μια παροδική αγανάκτηση "ροκάδων". Όσοι μπόρεσαν να ζήσουν εκείνο το κλίμα γνωρίζουν την αλήθεια από "πρώτο χέρι".

ΠΡΟΣΟΧΗ ! Το σύστημα προσπαθεί να αφομοιώσει και να

**ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ
ΑΝΘΡΩΠΟ**

ανακατασκευάσει ότι απόμεινε δικό μας. Είναι ώρα όχι μόνο να κρατήσουμε αυτά που μας απόμειναν αλλά **ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ.**

**ΔΕΝ ΖΗΤΑΜΕ ΠΟΛΛΑ
ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ
ΑΝΗΚΟΥΝ
ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΣΑΠΙΕΣ
ΒΑΣΕΙΣ ΔΕΝ ΑΝΑΣΤΗΛΩΝΕΤΑΙ
ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

"ΑΝΑΤΡΟΠΗ"

(Θεσσαλονίκη Καλοκαίρι 1984)

Γ. ΤΑΜΤΑΚΟΥ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΕΛΛΑΔΑ Μέρος Β'

Οι απεργίες τότε ήταν συχνές και στους χώρους του πανεπιστημίου με αλληπάληδες συγκρούσεις φοιτητών και έφιππης αστυνομίας. Σε μια τέτοια απεργία ήταν που ρωτήθηκε ο πρύτανης Αβροτέλης Ελευθερόπουλος από τους δημοσιογράφους για τις εντυπώσεις του από την απεργία των φοιτητών και είπε: "οι εντυπώσεις μου είναι πως είδα άλογα επί αλόγων να εφορμούν επί ανθρώπων".

Τώρα βέβαια ο Καραμανλής εκμοντέρνισε τα μέσα διώξεως με τις αύρες και τα καπνογόνα. Κάτι δώδεχτηκε στο εξωτερικό που έλλειπε! Τη περίοδο που ακόμα τα άλογα της χωροφυλακής έκαναν επέλαση στα καλντερίμια της άνω πόλης. Τσινάρ, Κουλέ Καφέ... , πήγαιναν για να διαληθίσουν συγκεκριμένες πετώντας γκαζοντενεκές στα πόδια, προκίζοντας τα άλογα από φόβο, χωρίς να φταίνε τα κακόμοιρα όσο φταίγαν οι αναβάτες τους και προπαντός εκείνοι που τα στέλναν. Η Θεσσαλονίκη είχε δώσει αρκετούς απεργιακούς αγώνες σε πολλούς κλάδους, που έπερναν μαχητικό χαρακτήρα με σπάσιμο βιτρινών όταν οι εργοδότες ήταν ανυποχώρητοι, ή χρησιμοποιούσαν απεργοσπάστες τους οποίους οι απεργοί ξυλοκοπούσαν. Ιδίως στους τσαγκαράδες τα πει-

σόδια ήταν τακτικά, με τους απεργοσπάστες και τα 3 έφιπλον ΕΕΕ με τους γνωστούς Μελεμένιδες, καθάρματα που η αστυνομία τους εφοδίαζε με πιστόλια δήθεν για την προστασία τους. Τα ΕΕΕ ήταν τα αρχικά της οργάνωσής τους. Όλοι αυτοί αργότερα, με τον ερχομό των Γερμανών, εντάχθηκαν στο τάγμα του ασφαλίτη Παύλου φορώντας γερμανικές στολές και χρησιμοποιήθηκαν για την δίωξη των αγωνιστών του κινήματος. Η αστυνομία έκανε τακτικά εφόδους στα συνδικάτα για να τρομοκρατεί τους εργάτες. Όταν γίνονταν συνελεύσεις έρχονταν χαφιέδες να τις παρακολουθούν και μάλιστα χωρίς στολή, τους οποίους οι εργάτες τους έβγαζαν έξω για να έλθουν αν θέλουν με τη στολή τους.

Μια τέτοια έφοδος έγινε στο Εργατικό Κέντρο το 1933 στη γωνία Βενιζέλου και Ιουστινιανού. Οι εργάτες πριν την έφοδο οχυρώθηκαν μέσα στο Κέντρο κλείνοντας τη σκάλα, όταν τους εκπόρθησαν με αντλίες, σκότωσαν τον οικοδόμο εργάτη Γούναρη και τραυμάτισαν πολλούς.

Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ 1936

Τα αματηρά γεγονότα του Μάη 1936 στη Θεσσαλονίκη ξέσπασαν αυθόρμητα. Αφορμή τους η απεργία του καπνεργοστάσιου "Κομ-

ρσιαλ". Οι εργάτες είχαν υποβάλει τα αιτήματά τους στον εργοδότη και όταν αυτός τα απέρριψε, κατέλαβαν το εργοστάσιο, κλείστηκαν μέσα σ' αυτό και με πανώ και μαύρες σημαίες στα παράθυρα, ζητούσαν τη συμπαράσταση των άλλων εργοστασίων. Σε λίγες μέρες κυριάρχησε πανκαπνεργατική απεργία και από τις δύο σύνομοσπονδίες των λεγόμενων συντηρητικών και της Ενωτικής που ελέγχονταν από το ΚΚΕ. Ήταν η εποχή που η πολιτική των σταλινικών ήταν ακόμη υπέρ της γενίκευσης των απεργιών. Όταν η απεργία άρχισε να επεκτείνεται και στους άλλους κλάδους παίρνοντας γενικότερο χαρακτήρα, οι σταλινικοί που είχαν την πλειοψηφία δίνουν εντολή-χωρίς να προηγηθούν συνελεύσεις- των σωματείων για να εκλέξουν απεργιακές επιτροπές- να μετατραπούν οι διοικήσεις των σωματείων σε απεργιακές επιτροπές, οι δε γραμματείς τους να αποτελέσουν την Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή. Δεν έγινε καμιά γενική συγκέντρωση, αλλά μικρότερες συγκεντρώσεις σε διάφορα σημεία της πόλης, όπου διάφοροι ομιλητές μιλούσαν από πρόχειρα βήματα. Σε μια τέτοια συγκέντρωση κοντά στη διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου, οι χωροφύλακες του Ε' αστυνομικού τμήματος που βρίσκονταν απέναντι από τα λουτρά "Παράδεισος" στην πλατεία Αριστοτέλους και Εγνατίας, πυροβόλησαν χωρίς λόγο πάνω στους συγκεντρωμένους εργάτες και σκότωσαν 7-8. Κατόπιν πυροβολούν και σε άλλα σημεία προσπαθώντας να διαλήσουν τους συγκεντρωμένους, σκοτώνοντας κι άλλους, ανάμεσα σ' αυτούς και γυναίκες. Οι σκοτωμένοι ήταν πάνω από 12 και οι τραυματίες πάνω από 300. Αυτή η σφαγή προκαλεί την αγανάκτηση των εργατών και συνοδεύεται απ' την εξέγερσή τους. Το τι έγινε είναι απείρηστο. Να χτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών, του Αγίου Δημητρίου, καλώντας τον κόσμο σε εξέγερση, να γε-

μίζουν οι δρόμοι από αγανακτισμένες μάζες που έρχονταν απ' όλες τις συνοικίες. Άνδρες και γυναίκες κόπαιδα με άγριες διαθέσεις να λυντοάσουν τους χωροφύλακες πετώντας τους πέτρες, να φωνάζουν "κάτω οι δολοφόνοι", άλλοι πάλι να θέλουν να βάλουν φωτιά στα τμήματα που είχαν κληθεί μέσα οι δολοφόνοι ή στο υπόγειο του Διοικητηρίου, άλλοι εργάτες ζητούσαν όπλα για να καταγγελλθούν απ' τους σταλινικούς σαν προβοκάτορες.

Οι σταλινικοί που ήταν πριν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών τώρα προσπαθούν να συγκρατήσουν τις εξεγερμένες μάζες για να μην κάνουν "έκτροπα".

Εδώ πρέπει να σημειώσω κάτι. Όταν ο γράφων μιλούσε σε ογκώδη συγκέντρωση στη γωνία Εγνατίας και Βενιζέλου, ανεβασμένος σ' ένα περίπτερο, ο σταλινικός Κούτσης Σολομών Κοέν στέλεχος του ΚΚΕ, διέδιδε στους συγκεντρωμένους, ότι εγώ που μιλάω απ' το περίπτερο είμουν χαφιάς. Τότε μια ομάδα από νέους τσαγκαράδες του είπαν να ντρέπεται λιγάκι για τη συκοφαντία που έκανε, γιατί αν τον έπιαναν θα τον έβαζαν. -Ας σημειωθεί πως η ομάδα αυτών των νέων ήταν σταλινικοί. Του τόνισαν ακόμη, ότι αυτός μπορεί να μην είναι δικός μας, αλλά είναι ένας τίμιος εργάτης.

Όπως απεκαλύφθη αργότερα με την δικτατορία του Μεταξά αυτός είχε καταδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλινικούς ισραηλίτες και έλληνες της Θεσσαλονίκης. Όπως φαίνεται από καιρό δούλευε για λογαριασμό της ασφάλειας μέσα στο ΚΚΕ, γιατί κάποτε όταν ακόμη ήταν ο Στίνας στο ΚΚΕ και υπεύθυνος της περιφερειακής Μακεδονίας-Θράκης, αυτός ο Κούτσης Σολομών Κοέν, του είχε προτείνει να κάνει μια φράξια μέσα στην ασφάλεια. Γνώριζε- όπως έλεγε - ορισμένους "καλούς" για λογαριασμό του κόμματος, για να μαθαίνουν τις κινήσεις της ασφάλειας. Απεδείχθη όμως το αντίθετο, γιατί η ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο ΚΚΕ, μ' αυτόν, τον Λιθοξόπουλο, τον Μελίκουλου κλπ.

Αλλά οι μάζες είναι τώρα κυρίαρχες στους δρόμους. Τότε δίνεται η εντολή να επέλθει ο στρατός. Ο στρατός όμως από την πρώτη στιγμή δείχνει φιλικές διαθέσεις και συμπάθεια στους εργάτες, οι οποίοι χειροκροτούν και αγκαλιάζουν τους στρατιώτες. Ο στρατός είναι στην ουσία με το μέρος των εργαζομένων και συναδελφώνεται με το πλήθος. Μια κατάσταση που φυσικά ενοχλεί τους ανωτέρους που την βλέπουν. Τότε κάνουν την εμφάνισή τους σε μια συνεδρίαση της Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής οι Βενιζελικοί βουλευτές Θεσσαλονίκης Ζάνας και Μαυροκορδάτος δήθεν για μεσολάβηση. Στην αρχή ζήτησαν να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα (βλέπεις τους έπιασε ο πόνος τους ανθρώπους του ιδιωνυμου, τα κοπέλια του Βενιζέλου) να παρασχεθεί σ' αυτά τροφοδοσία κλπ, αλλά κατόπιν άρχισαν να επεμβαίνουν γενικότερα στο ζήτημα της απεργίας. Από τα μέλη της Κεντρικής Απεργιακής μόνο ο Π.Β. γραμματέας τότε των υφαντουργών, αντέδρασε στις επεμβάσεις των Βενιζελικών βουλευτών. Όταν το ζήτημα ήλθε στις κλαδικές απεργιακές επιτροπές, αντέδρασαν στους τσαγκαράδες οι σύνηγοι Γιάννης Ταμτάκος και Κώστας Κ., για τις παρεμβάσεις. Η γενική πανελλαδική απεργία που είχαν υποσχεθεί να κυρήξουν οι δύο συνμοσπονδίες, ύστερα από εσκεμμένες παρελκιστικές διαπραγματεύσεις πάνω από μια βδομάδα, είχε στο τέλος μηδαμινά αποτελέσματα. Η κατάσταση στο μεταξύ και με την πάροδο των ημερών είχε ξεθυμάνει. Η αποτυχία της ήταν επόμενη.

Ο στρατηγός Ζέπος αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το στρατό της Θεσσαλονίκης και βλέποντας τους χωροφύλακες πανικόβλητους και κλεισμένους στα αστυνομικά τμήματα, άρχισε να δίνει υποσχέσεις, πως όλα τα ζητήματα των εργατών θα ικανοποιηθούν οι οικογένειες των θυμάτων, οι δε ένοχοι θα τιμωρηθούν και πολλά άλλα.

Οι αρχηγοί των εργατών, ο α-ξιοθρήνητος βουλευτής του ΚΚΕ Μιχ. Σινάκος, ο Απόστολος Κρό-

ζος, ο Σταυρίδης, κάνουν δεκτές τις υποσχέσεις του στρατηγού Ζέπου και καλούν τους εργάτες να δώσουν εμπιστοσύνη στον "λόγο τιμής" ενός ανωτάτου αξιωματικού και να πάνε ήσυχα στα σπίτια τους. Έτσι κατέληξε και κατέρευσε προδομένη μια μεγαλειώδης εξέγερση. Την άλλη μέρα αντί να ικανοποιηθούν τα ζητήματα των εργατών και να αποζημιωθούν οι οικογένειες των θυμάτων, η κυβέρνηση μετέφερε από τη Λάρισα νέο στρατό και ιππικό της εμπιστοσύνης της. Το λιμάνι της Θεσσαλονίκης γέμισε από πολεμικά πλοία. Η πόλη τώρα στρατοκρατείται και αρχίζουν οι συλλήψεις. Οι σταλινικοί με προκυρηξή τους καταγγέλλουν τον στρατηγό Ζέπο που δεν κράτησε τον λόγο της στρατιωτικής του "τιμής".

Τώρα, όσο για τους αντιπροσώπους της Ο.Κ.Δ.Ε. στην κεντρική απεργιακή επιτροπή, δεν είναι αλήθεια αυτά που έγραψε ο Πουλιόπουλος ότι δεν ήταν κανένας. Ή ότι ο μόνος που ήταν, ήταν ο Π.Β. μέλος της ΚΔΕΕ του Στίνα. Από την Ο.Κ.Δ.Ε. ήταν σε μια κλαδική επιτροπή μόνο ο Πανταζής και ο Γιάννης Ταμτάκος και ο Κ. Κων-μέλη των διοικητικών συμβουλίων στις κλαδικές επιτροπές. Ανάμεσα στους 52 κατηγορούμενους που είχε εκδοθεί ένταλμα συλλήψεως σαν υπεύθυνων για τα γεγονότα ήταν και ο Γιάννης Ταμτάκος και ο Πανταζής. Με την κύρηξη όμως της δικτατορίας οι κατηγορούμενοι είχαν όλοι συλληφθεί, και έτσι η δίκη δεν έγινε τελικά. Το γεγονός πάντως είναι ότι τον Πουλιόπουλο δεν τον είδαμε καθόλου. Δεν ήλθε στη Θεσσαλονίκη όπως ισχυρίζεται στα γραπτά του.

Έτσι με τη δικτατορία και με το νόμο του ιδιωνύμου που είχε ψηφίσει ο Βενιζέλος με τα κοπέλια του, τους υπουργούς του, Παπανδρέου τότε της παιδείας, Ρέντη Σοφούλη κλπ, συνέχιζαν να λειτουργούν οι επιτροπές ασφαλείας και επί δικτατορίας Μεταξά. Μ' αυτό το τρόπο εκτόπιζαν χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένη κατηγορία παρά μόνο η συνδικαλιστική δράση κάθε συνδικαλιστικό στοιχείο που ενοχλούσε την εργοδοσία.

APENA μηνιαία εφημερίδα
για την αναρχική
πληροφόρηση και δράση

«...Στις ακόλαστες και εκφυλισμένες χώρες! υπηρετώντας τις πιο κτηνώδεις βιομηχανίες ή στρατιωτικές εκμεταλλεύσεις. Καλή αντάμωση εδώ οπουδήποτε. Καλόπιστοι νεοσύλλεκτοι θα αποκτήσουμε την άγρια φιλοσοφία. Αγνοώντας την επιστήμη μαρτυρώντας στον τροχό για τις ανέσεις· ο θάνατος για τον κόσμο που φεύγει είναι η πραγματική πορεία. Εμπρός δρόμο!»

ARTHUR RIMBAUD